

Αἶμα πάνω
δὲ τοῦ χιόνι

ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ

No 201

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

— Συνάδελφε, εἶπε ὁ καπετάν Ζεθεδαῖος στὸν Παῖνκόφιν, μᾶς εἶχε πῆ ὅτι μπορεῖ νὰ συναντούσαμε ἀνθρωποφάγους καὶ θὰ τοὺς καλοπιδίναμε μὲ τὰ μιχλιμπιδία πού εἶχαμε στὴ θάρκα μας. Τώρα τὰ μιχλιμπιδία εἶναι δικὰ τους μὲ τὸ τίποτα. Κι' ἂν δὲν κάνω μεγάλο λάθος, τὰ κεφάλια μας θὰ πᾶνε περίπατο καὶ τὰ σώματά μας θὰ μαγειρεύονται σὲ κανένα τσουκάλι.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι θρискόμαστε σ' ἄσχημη θέσι, εἶπε ὁ Παῖνκόφιν. Ἄν δὲν εἶχαν πέσει ἐπάνω μας μπορούσαμε νὰ τοὺς τρομοκρατήσουμε μὲ πυροβολισμούς.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὰ μουσκέτα μας τώρα; εἶπε μὲ θρηνῶδες ὕφος ὁ καπετάν Ζεθεδαῖος. Ἄ! νάτα, τὰ βλέπω. Τρία μοῦτρα ἀπὸ δαύτους πού φαίνεται πὼς τὰ δόντια τους σίγουρα δὲν εἶναι συνηθισμένα νὰ τρῶνε μόνο παστὸ χοιρινὸ καὶ γαλέτα τοῦ καραθίου, ἀλλὰ καὶ κάτι πιὸ ὀρεχτικό, κυττάζουν μὲ περιέργεια τίς κάνεις τους.

Μπάνγκ!

Τὸ μουσκέτο τοῦ καπετάν Ζεθεδαῖου, πού ἔπαιρνε πολλὰ θλήματα, ἦταν γεμάτο δταν μᾶς ἔπιασαν. Καὶ φαίνεται πὼς ὁ Ἰνδιάνος χωρὶς νὰ ξέρη τὸν χειρισμὸ τράωξε τὴν σκανδάλη.

Τὰ μικρὰ θλήματα πού εἶχε μέσα, ἦταν καμμιὰ ντουζίνα, χώθηκαν ὅλα στὸ κρανίον τοῦ Ἰνδιάνου. Τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰ κλωτσούσε κι' ὕστερα ἔπεσε στὸ γῶμα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἰνδιάνοι μὲ κραυγὲς τρόμου καὶ πανικόβλητοι ἀπομακρύνθηκαν τρέχοντας.

Ὁ καπετάν Ζεθεδαῖος ἔβγαλε μιά κραυγὴ θριάμβου.

— Φύγανε! Τρομοκρατήθηκαν! φώναξε. Κι' ἐδῶ ἔμεινε ὁ ἄρχηγός τους μὲ τὸ κεφάλι τρύπιο σὰν κόσκινο. Κρατᾷ ἀκόμα τὸ μουσκέτο μου.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πάψαμε νὰ εἴμαστε αἰχμάλωτοι, φώναξε ἐγώ, πού μάταια προσπαθοῦσα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰ δεσμά μου.

— Ὑπομονή, εἶπε ὁ Παῖνκόφιν. Σταθήκαμε τυχεροὶ καὶ κερδίσαμε μερικές στιγμές, γιατί σίγουρα θὰ μᾶς εἶχαν σκοτώσει καὶ θὰ εἶχαν κρεμάσει τώρα τὰ κεφάλια μας σὰ τρόπαιά τους. Τώρα πρέπει νὰ σπᾶσουμε τὰ σχοινιά μας. Μόλις ἐλευθερωθούμε, τὸ χωριὸ θὰ εἶναι δικό μας καὶ θὰ ξαναπάρουμε τὸ κανὸ μὲ ὅλα μας τὰ πράγματα.

— Ἐκτός ἀπὸ τὰ μιχλιμπιδία, γιατί μερικά ἀπὸ αὐτὰ κρέμασαν αὐτοὶ οἱ σκυλομούτρηδες στὸ λαμῖό τους, γρύλιζε ὁ καπετάν Ζεθεδαῖος. Ἀφῆσαν ὅμως ἀρκετὰ ἐδῶ καὶ θὰ μπορούσαμε νὰ ξαναπάρουμε τὰ ὅπλα μας ἂν κατορθώσουμε νὰ λυθοῦμε.

Οἱ ἄγριοι Ἰνδιάνοι ὅμως μᾶς εἶχαν δέσει καλὰ καὶ σὲ λίγο ἀρχίσαμε νὰ φοβόμαστε ὅτι θὰ περνούσαμε ὅλη τὴ νύχτα δεμένοι.

Ἡ θέσι μας ἦταν δραματική γιατί κανένας μας δὲν ἔξερε τί μᾶς ἐτοίμαζε τὸ μέλλον. Τρεῖς αἰχμάλωτοι δεμένοι χωρὶς καμμιὰ βοήθεια, χωρὶς φίλους μέσα στὶς ἐρημιές αὐτές, μὲ ἄγριους νὰ τριγυρίζουν γύρω μας χῶρια τὰ θηρία κι' οἱ ἀνακόντες, ἦταν μιά εἰκόνα πού δὲν ἦταν καθόλου ἐνθαρρυντική. Κι' ἐγὼ ἔτρεμα μόλις τὴν συλλογίζομαι.

Σκεφτόμουν μάλιστα μήπως οἱ Ἰνδιάνοι, πού εἶχαν παρατήσει τὸ χωριὸ, ξαναγύριζαν κρυφὰ δταν νύχτωνε. Φυσικά δὲν ἔλεγα τίποτα γιὰ τίς σκέψεις μου αὐτές στοὺς συντρόφους μου πού ἀφοῦ κι' αὐτοὶ πάλαιψαν ἀρκετὰ νὰ λυθοῦν χωρὶς νὰ τὸ καταφέρουν εἶχαν θυθιστῇ στὶς δικές τους σκέψεις.

Δὲν ἄργησε νὰ πέσει ἡ νύχτα καὶ γύρω οἱ ἄφθονες πυγολαμπίδες δημιουργοῦσαν ξαναπαράξενο περιβάλλον. Τὸ φεγγάρι ἀσήμωτο τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ φώτιζε τὸ Ἰνδιάνικο χωριὸ. Ἀπόλυτῇ ἡσυχίᾳ ἐπικρατοῦσε.

Καὶ ξαφνικά μ' ἔβγαλε δυνατὸ χτυποκάρδι εἶδα ἕνα τερατῶδες φίδι νὰ πετιέται ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ νὰ στέκη ἀκίνητο ὅχι μακριὰ ἀπὸ κεῖ πού εἴμαστε δεμένοι ἐμεῖς.

— Κιττάξτε ἐκεῖ! ψιθύρισα στοὺς συντρόφους μου.

— Μιά ἀνακόντα, μουρμούρισε ὁ Παῖνκόφιν.

— Θὰ μᾶς ἀνακαλύψει;

— Ποιὸς ξέρει; ψιθύρισε ὁ Παῖνκόφιν. Μὴν κοινοδύναμε.

Γι' ἀρκετὸ διάστημα τὸ γιγαντιαῖο ἔρπετὸ δὲν ἔκανε καμμιὰ κίνηση, ἀλλὰ τὸ κυττάσαμε σὰν ὄντωσιμένοι. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο εἶδαμε τὴν ἀνακόντα νὰ ξετυλίγεται.

Ξαφνικὰ ἕνας λαγούραρος ἢ μιά πούμα θρυχήθηκε. Τὸ δάσος ξαναπήχησε πάλι ἀπὸ παράξενους θορύβους. Οἱ πθηκοὶ πού οὐρλιασαν, οἱ παπαγάλοι πού ἔβγαλαν τρομαγμένες κραυγές, οἱ τάπιροι στὸ ποτάμι, ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ δάσους δημιουργοῦσαν ἕναν ἀπίθανο θόρυβο πού προκαλοῦσε φόβο.

Ἡ γιγαντιαία ἀνακόντα ὅμως οὔτε ἔδωσε σημασία σ' ὅλ' αὐτὰ. Ἀρχισε νὰ κινῆται καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσαμε τὸν ἦχο κουπιῶν.

Μιά ἄλλη ὁμάδα κεφαλοκυνηγῶν πού ἀναζητοῦσαν τρόπαια εἶχε θῆγ' ὅς' ἐκτρατεῖα καὶ στὴν ἀπελπισία μου ἔνοιωσα πιά τὴ θεσιότητα ὅτι δὲν θὰ θλέπαμε ποτὲ τὸ θασίλειο τοῦ Ἐλδοράδο.

Ὁ κρότος τῶν κουπιῶν ἔγινε δυνατώτερος, ἀλλὰ τὸ θλέμμα μας ἦταν προσηλωμένο στὴν ἀνακόντα καὶ θρискόμαστε σ' ἀπορία

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 19)

Ἡ τιμωρία τοῦ σερίφη ποῦ πρόδωσε τὸν ὄρκο του.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΚΟΥΣ, ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ ΤΗΣ Καλιφόρνιας, ὁ Τζιμ Ἀνταμς καὶ ὁ φίλος του, ὁ Πεπίτο Γκονζάλες, βρίσκονται σὲ τραγικὴ θέσι. Ἐχουν κλειστή σὲ μιὰ ἀποθήκη καὶ δὲν τολμοῦν νὰ ξεμυτίσουν γιατί, ἀπ' ἐξω τοὺς περιμένουν ὁ σερίφης καὶ ὁ Σάμ, μὲ τίς καραμπίνες τους, ἔτοιμοι νὰ τοὺς σκοτώσουν. Γιατί, ὁ σερίφης ἔχει προδῶσει τὸν ὄρκο ποὺ ἔδωσε ἀπέναντι στὸν νόμο κι' ἔχει ληστέψει μιὰ τράπεζα. (*)

Ἀλλά, δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Ὁ σερίφης ἔχει κλείσει στὴ φυλακὴ τὴ Ντιάνα καὶ τὸν Τσιπρίνο καὶ ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τοὺς σκοτώσῃ γιὰ νὰ μὴ μαρτυρήσουν στὸν κόσμο ποῖος

εἶναι στὴν πραγματικότητα.

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα γιὰ οἱ! τοὺς φωνάζει ὁ σερίφης. Ἄν θγῆτε, θὰ πεθάνετε. Κι' ἂν δὲν θγῆτε πάλι θὰ πεθάνετε. Γιατί θὰ βάλω φωτιά νὰ οἱ κάψω!

Ἔτσι, τὰ δυὸ παιδιὰ βρίσκονται ἀνάμεσα στὴ Σκύλλα καὶ στὴ Χάρυβδι καὶ δὲν περιμένουν βοήθεια ἀπὸ πουθενά! Μάταια στίβει τὸ μυαλό του, τὸ Ἑλληνόπουλο. Δὲν κατεβάζει καμμιά ἰδέα. Οὔτε καὶ τό... περίφημο μυαλό τοῦ Γκονζάλες μπορεῖ νὰ βρῇ ἓνα δρόμο σωτηρίας.

— Μόνο ὁ Πελεγκρίνο μου θὰ μπορούσε νὰ μᾶς σώσῃ, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη τοῦ προδότη.

Ἀκολουθοῦν δραματικὲς στιγμές. Μία θαθεὶα καὶ ὑποὺλη αἰσιπὴ ἀπλώνεται. Μόνο κάπου μακριά, μέσα ἀπὸ μιὰ χαράδρα, ἀκούγεται ἡ συναυλία τῶν οὐρλιαχτῶν μερικῶν πεινασμένων λύκων. Τὸ Οὐῆστ εἶναι ἀπόψε ἀγριο, ἐπικίνδυνο καὶ γεμῶτο ἀπειλῆ θανάτου...

(*) Ἡ ἱστορία αὐτὴ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΤ ΣΕΡΙΦΗΣ», τὸ 200, μὲ τίτλο: «ΣΕΡΙΦΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΣΕΡΙΦΗΣ».

Ο Τζιμ τοποθετεί το καπέλλο του στην κάννη του πιστολιού του και το απλώνει έξω από το παράθυρο. Μιά σφαίρα το τρυπάει άμέσως. Οί κακούργοι δεν άστειεύονται.

— Κάτι μάς έτοιμάζουν για να μη μιλούν, λέει ο Τζιμ.

— Ό,τι και να μάς έτοιμάζουν, αμίγκο, θα φάνε λά σούας καμπέθας (τά κεφάλια τους), στο τέλος.

Και να πού, το Έλληνόπουλο δεν πέφτει έξω. Μιά μυρωδιά από καμμένο άχυρο φθάνει ως την μύτη του.

— Έβαλαν φωτιά στην αποθήκη! λέει στον Πεπίτο.

Στρέφονται προς τα πίσω και ή ψυχή τους γεμίζει φόβη. Σε τρία σημεία, ή αποθήκη έχει πάρει φωτιά. Και δεν μπορούν να τη σβήσουν γιατί κάποιος έχυσε άπ' έξω πετρέλαιο. Στην πόρτα και στα δυο παράθυρα!

Η φωτιά απλώνεται άστραπιαία και τα παιδιά άρχίζουν να μñν ύποφέρουν τη ζέστη... Άλλά δεν είναι μόνο οί φλόγες. Είναι και ο καπνός που τούς τυφλώνει και κόβει την άναπνοή τους. Για ν' αποφύγουν τις φλόγες και τόν καπνό θα πρέπει να πηδήσουν από το παράθυρο. Άλλά, τότε, θα βρεθούν άντιμέτωποι με τις σφαίρες τών δυο κακούργων. Πριν ακόμα πέσουν στο χώμα θα έχουν σκοτωθñ...

Ο σερίφης του Γκούς γελάει με την ψυχή του.

— Τζιμ Άνταμς, φωνάζει, μου είπαν ότι είσαι γενναίος κι' έξυπνος σερίφης. Άν καταφέρεις να σωθής τότε... θα σε παρα-

δεχθώ! Άλλά, όπως θλέπεις, υπάρχουν πιο έξυπνοι και πιο ήκανοί από... .

Δέν προλαβαίνει ν' αποτελειώσει την κουβέντα του. Νοιώθει ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι και χάνει τις αισθήσεις του. Πέφτει σάν άδειο τσουβάλι στο έδαφος και ή καραμπίνα ξεφεύγει από τα χέρια του...

Εκείνος που έφθασε πίσω τού άθόρυθα και τόν χτύπησε μ' ένα μεγάλο ρόπαλο, σκύβει, τού παίρνει το πιστόλι και κάνει τόν κύκλο τού σπιτιού και της αποθήκης, που από τη σκεπή και τα παράθυρά της θγαίνει πυκνός καπνός. Φθάνει πίσω από τόν Σάμ και άκουμπά την κάννη τού πιστολιού του στη μέση του.

— Πέταξε την καραμπίνα, Σάμ, τού λέει.

Ο Σάμ στρέφεται προς τα πίσω αλλά δεν γνωρίζει τόν άνθρωπο που τόν άφώπλισε.

— Με λένε Ντικ Σάξον, τού συστήνεται ο άγνωστος. Είμαι ο άδελφός τού Μάξ Σάξον!

Ο Σάμ γουρλώνει με τρόμο τα μάτια και ο Σάμ φωνάζει με όλη του τη δύναμη.

— Τζιμ Άνταμς! Πεπίτο Γκονζάλες! Με άκούτε; Είμαι ο Ντικ Σάξον! Πηδñστε έξω, δεν διατρέχετε κανέναν κίνδυνο! Τους άφώπλισα και τούς δύο!

Μόλις προφέρη την τελευταία λέξη, δυο σιλουέτες πηδούν από το παράθυρο. Είναι τα δυο παιδιά που τρίβουν τα μάτια τους και βñχουν. Δεν άργούν να συνέλθουν και θλέπουν τόν Ντικ Σάξον να τούς φέρνη, με την άπειλή τού πιστολιού του τόν Σάμ.

— Δεν βρίσκω λόγια να σ' εύχαριστήσω, τού λέει συγκινημένος, ο Τζιμ. Μας έσωσε τή ζωή.

— Μήπως έσεις δεν σώσατε τη δική μου ζωή; λέει ο Ντικ Σάξον. Μήπως έσεις δεν διατρέξατε τóσους και τóσους κινδύνους για να βρñτε τόν άνθρωπο που σκότωσε τόν άδελφό μου; Εύχαριστώ και θεός που μου έδωσε την εύκαιρία να σάς βοηθήσω. Οί δυο φίλοι σας ήθελαν να με πñνε μαζί με τόν Σάμ στο γραφείο τού Σερίφη αλλά πονούσε πολύ το τραύμα μου και τούς παρακάλεσα να με άφήσουν να ξεκουραστώ και νάρθουν να με πάρουν ύστερα... Εύτυχώς που έμεινα γιατί θα μ' έκλεινε και μένα στη φυλακή ο σερίφης και θα πηγαίναμε όλοι χαμένοι. Εύτυχώς, ακόμα, που

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πολλά από τα νούμερα τού «ΜΙΚΡΟΥ ΣΕΡΙΦΗ» έχουν έξαντληθñ και σε λίγο θ' άρχίσουν να έξαντλούνται και οί τόμοι. Έπειδή άρκετοί από τούς άναγνώστες μας ρωτούν αν θα γίνη άνατύπωση, τούς πληροφορούμε ότι θα γίνη ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ κι' έτσι θα προμηθευθούν τα τεύχη που τούς λείπουν. Η άνατύπωση θα άρχισή σε λίγους μήνες. Δεν μπορεί ν' άρχισή άμέσως γιατί υπάρχουν πολλές τεχνικές δυσκολίες.

Με τὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας οἱ κάου - μπούξ ζαφνιάζονται !

ὁ Σάμ δὲν μὲ θυμήθηκε καὶ δὲν εἶπε τίποτε στὸ σερίφη. Ἔτσι, ἀκουσα μέσα στὴ σιωπὴ τὶς φωνές τους καὶ κατάλαβα τὴ φρικτὴ ἀλήθεια. Ἔμαθα τί συνέβη μὲ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ ποῖος τὸν σκότωσε... Ἔμαθα ὅτι ὁ σερίφης πρόδωσε τὸ νόμο καὶ τὸν παρέσυρε νὰ ἀποτέφουν τὴν τράπεζα... Κατάλαβα πὼς κινδυνεύετε, παιδιὰ μου καὶ ὁ θεὸς μοῦ ἔδωσε τὴ δύναμι νὰ ἔρθω καὶ νὰ οἶς βοηθήσω. Ὁ πόσο χαίρομαι ποὺ ὁ ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος ἔγινε ἡ αἰτία νὰ πεθάνῃ ὁ ἀδελφός μου θὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὸ ἐγκλημά του... Ἐκεῖ, εἶναι, παιδιὰ... Πίσω ἀπὸ τὸν πεσμένο κορμὸ τοῦ δέντρου. Τώρα θυμᾶμαι ὅτι ἀφῆσα τὴν καραμπίνα κοντὰ του...

Ὁ Τζιμ τρέχει καὶ φθάνει κοντὰ στὸ σερίφη τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ συνέρχεται καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του ν' ἀρπάξῃ τὴν καραμπίνα. Ὁ Τζιμ προλαβαίνει καὶ τοῦ πατάει τὸ χέρι.

— Σήκω ἐπάνω, τὸν διατάζει.

Καί, καθὼς ὁ σερίφης σηκώνεται, τοῦ ξεκολλάει τὸ τιμημένο ἀστέρι τοῦ νόμου ἀπὸ τὸ γιλέκο του.

— Εἶναι ντροπὴ νὰ τὸ φοράῃ ἓνας ἀνθρώπος σὰν καὶ σένα, τοῦ λέει. Τὸ ἀστέρι αὐτὸ τὸ ἔχουν τιμᾶσει τόσοι καὶ τόσοι σερίφηδες κι' ἔχουν θυσιάσει καὶ τὴ ζωὴ τους τὴν ἴδια γιὰ νὰ τὸ δοξάσουν. Κι' ἐσύ, τὸ ἀστέρι αὐτὸ τὸ πήρες γιὰ νὰ ἀποτεύξης τίς

τράπεζες. Ξέρεις ποῖα εἶναι ἡ τιμωρία σου; Ξέρεις τί περιμένει τοὺς σερίφηδες ποὺ πατοῦν τὸν ὄρκο τους; Ὁ θάνατος!

Ὁ σερίφης σκύβει τὸ κεφάλι.

— Ποιὸς... ποιὸς μὲ χτύπησε; ρωτᾷε στὸ τέλος. Ὑπῆρχε κι' ἄλλος φίλος σας;

— Προχώρησε καὶ θὰ τὸν δῆς, τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ὁδηγεῖ τὸν σερίφη κοντὰ στὸν Ντικ Σάξον, στὸν Πεπίτο καὶ τὸν Σάμ καὶ ὁ κακουργὸς δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ.

— Ὁ ... Ντικ Σάξον! ψιθυρίζει.

— Ναι, τοῦ λέει ὁ Ντικ. Ἐγὼ σὲ χτύπησα... Ἐσὺ μοῦ σκότωσες τὸν ἀδελφὸ ἀφοῦ τὸν παρέσυρες πρῶτα στὸν κακὸ δρόμο κι' ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ συλλάβω ἐγώ!

— Κι' ἐγώ! λέει ὁ Πεπίτο. Ξέρεις ποιὸς θὰ σὲ ὀδηγήσῃ στὸ δικαστή; Ὁ θρυλικὸς Γκονζάλες! Πιὸ πρὶν κοκκορευόσουν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσουμε. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ γλυτώσῃ ὁ Γκονζάλες ἀπὸ ὁποιοδήποτε κίνδυνο; Τότε... γιατί ἔχω αὐτὸ τὸ θρυλικὸ ὄνομα;

Ὁ Τζιμ σφυρίζει κι' ἐρχονται κοντὰ τους ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Πελεγκρίνο. Βοηθοῦν τὸν Ντικ Σάξον ν' ἀνέβῃ στὴ σέλλα τοῦ Κεραυνοῦ καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ Γκοῦς ἐνῶ, πίσω τους, ἡ ἀποθήκη καὶ τὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ σερίφη ἔχουν τυλιχθῇ σὲ πελώριες φλόγες.

Δέν προλαβαίνουν νά προχωρήσουν ούτε εκατό μέτρα, όταν άκούν ποδοβολητά αλόγων καί, σέ λίγο, κάνουν τήν εμφάνισή τους καμμία δεκαριά καθαλλάρηδες.

—Πού πγαίνετε; τούς ρωτάει τὸ Ἐλ- ληνόπουλο.

—Ἄρπαξε φωτιά τὸ σπίτι τοῦ Ἄϊρον, δέν τὸ βλέπετε;

—Τὸ βλέπουμε, τοῦ λέει ὁ Τζιμ. Ἄ- λά... δέν μπορείτε νά κάνετε τίποτε, τώ- ρα πιά. Ὁ Στήβ Ἄϊρον εἶναι νεκρὸς καί τὴ φωτιά τὴν ἔβαλε ὁ ἀδελφός του, ὁ σερίφης.

Οἱ κάτοικοι στρέφονται πρὸς τὸ σερίφη, τὸν βλέπουν μὲ κατεβασμένο κεφάλι καί ἀ- ποροῦν.

—Τί συμβαίνει σερίφη; τὸν ρωτᾷ ἕνας ἀπὸ αὐτούς.

—Δέν εἶναι πιά σερίφης, τούς λέει ὁ Τζιμ καί τούς δείχνει τὸ ἀσημένιο ἀστέρι του. Ἀῦριο τὸ πρωὶ νά διαλέξετε γιὰ σερί- φη σας ἕναν πιὸ τίμιο ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ καί νά ἔρθη ἐνὸν γραφεῖο γιὰ νὰ τοῦ παραδώσω τὸ ἀστέρι τοῦ νόμου. Εἰδοποιεῖστε καί τὸν δικαστὴ νά τὸν δικάσῃ μαζί μὲ τὴν παρέα του.

—Μά, γιατί; ἀποροῦν οἱ κάου - μπούς.

Ὁ Τζιμ τούς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια καί συνεχίζουν ὅλοι μαζί τὸ δρόμο πρὸς τὸ Γκούς. Δέν ἀργοῦν νά φθάσουν. Μπαίνουν στὸ γραφεῖο τὰ δυὸ παιδιά καί βλέπουν τὴ Ντιάνα καί τὸν Τοιπιρίπο δεμένους καί φι- μωμένους σ' ἕνα κελλί. Μόλις τούς κόβουν τὰ δεσμά, τὰ δυὸ παιδιά κάνουν σάν τρελ- λά ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.

—Φοβηθήκαμε ὅτι θά πέστετε στὴν παγί- δα τούς Τζιμ! λέει ἡ Ντιάνα. Καί δέν μπο- ροῦσαμε νά σᾶς προσφέρουμε καμμία βοή- θεια.

—Καί τί νά τὴν κάναμε τὴ βοήθειά σας; τούς λέει ὁ Πεπίτο.

Ὁ Τζιμ κλειδώνει τούς δυὸ κακούργους στὸ ἴδιο κελλί πού ἔκεινοι εἶχαν κλείσει τούς φίλους του καί διηγεῖται στὴ Ντιάνα καί στὸν Τοιπιρίπο τὴν περιπέτειά τους.

—Εὐτυχῶς, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ντικ κα- ταφέραμε νά σωθοῦμε, λέει. Ἔτσι, καί οἱ κακούργοι θά θροῦν τὴν τιμωρία πού τούς ἀξίζει. Καί τώρα, ὕπνο, παιδιά. Εἴμαστε ὅ- λοι τοσκισμένοι ἀπὸ τὴν κούρσαι καί τὴ συγκίνησι καί περισσότερο ὁ Ντικ Σάξον.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα οἱ τέσσερις φί-

λοι ἀποχαιρετοῦν τὸ Γκούς. Ὁ δικαστὴς καταδίκασε σὲ θάνατο τὸν σερίφη πού πρό- δωσε τὸν ὄρκο του καί σὲ εἴκοσι χρόνια φυλακὴ τὸν Σάμ. Ὁ Ντικ Σάξον πού τούς φιλοξένησε στὸ σπίτι του τούς ξεπροβοδί- ζει ὡς ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Τώρα πιά ἡ πλη- γή του πγαίνει πολὺ καλά.

—Δέν ὑπάρχουν παιδιά σάν κι' ἐσᾶς, τούς λέει συγκινημένος, καθῶς τούς σφίγγει τὰ χέρια. Εἶμαι περήφανος πού σᾶς γνώρι- σα κι' ἔζησα τόσες μέρες κοντά σας.

Τὰ παιδιά τὸν εὐχαριστοῦν καί σπηρου- νίζουν τ' αὐτὰ τους. Βιάζονται νά φύγουν. Κάπου ἄλλοι θά προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους στὸ νόμο. Ἴσως ἄλλοι ἀνθρώποι ἔ- χουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά τους.

Ὁ Ντικ Σάξον σπκάνει ψηλὰ τὸ χέρι του.

—Ὁ θεὸς νά σᾶς ἔχη καλά, φιθυρίζει. Ἄντιό μικρά καί τόσο γενναῖα καί περήφα- να παιδιά!

Σέ μιὰ καλύβα πέρασε ὁ θάνατος.

ΤΟ ΚΡΥΟ ΕΙΝΑΙ ΑΝΥΠΟΦΟΡΟ, Ο ΠΕΠΙΤΟ μένει ἀκίνητος πάνω στὴ σέλλα τοῦ Πελεγ- κρίνο καί δέν μπορεῖ οὔτε νά μιλήσῃ. Ἄλ-

λά καί ὁ καμμένος ὁ γαῖδαρός του ἔχει κατεβασμένα τ' αὐ- τιά του γιατί κρυ- ῶνει κι' αὐτὸς ὅπως τὸ ἀφεντικό του. Κι' ἔχουν δίκιο νά κρυ- ῶνουν γιατί, γύρω τους ἀπλώνεται ἕ- νας κατάλευκος μαν- θύας. Τὸ χιόνι.

Μπροστὰ προχω- ρεῖ ὁ Τζιμ μὲ τὴ Ντιάνα, ἀρκετὰ πιὸ πίσω ὁ Πεπίτο καί τελευταῖος ὁ Τοιπιρίπο.

«Μίος Ντίος, λέει μὲ τὸ νοῦ του, ὁ Πε- πίτο, αὐτὸ τὸ ᾄσμα πρᾶγμα πού μοιάζει μὲ ἀλάτι εἶναι πολὺ παγωμένο. Τέτοιο πρᾶ- γμα δέν ἔχουμε στὴν εὐλογημένη πατρίδα μου, τὸ Μεζικό».

Καί, σὲ μιὰ στιγμή, βάζει ὅλα του τὰ ζυ- νατὰ καί φωνάζει :

—Ἐδῖθα ἐλ Μέσοικο!

Κι' ὁ Πελεγγκρίνο, λὲς καί συμφωνεῖ κι' αὐτὸς, ἀρχίζει τὰ γκαρίσματα. Νοσταλ-

Μιά σκιά ξεκολλάει πίσω από τόν κορμό ενός δέντρου...

γούν και οι δυο τὸ Μεξικό μὲ τις ζέστες του.

— Παθιένθια (ὕπομνη), Πεπίτο, τοῦ λέει ὁ Τζίμ χαμογελώντας. Ἐκεῖ κάτω θάβω δυὸ καλὺδες. Ἄν τις κατοικῇ κανεὶς μπορεῖ νὰ δεχθῇ νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ. Ἄν δὲν τις κατοικῇ καὶ εἶναι ἔρημες, θὰ μποῦμε μέσα νὰ μείνουμε ἀπόψε γιὰ νὰ μὴν παγώσουμε ἀπὸ τὸ κρύο.

— Φοβάμαι ὅτι θὰ τὸν χάσῃς τὸν φίλο σου τὸν Γκονζάλες ἀπόψε, Τζίμ. Τὰ δόντια μου κοντεύουν νὰ πέσουν ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ τ' αὐτιά τοῦ Πελεγρίνο μου εἶναι ἔτοιμα νὰ ξερριζωθοῦν ἀπὸ τὴν χοντροκεφάλια του.

Προχωροῦν ἀκόμα λίγο. Κοντεύει νὰ θραυάσῃ καὶ γύρω τους ἀπλώνεται μιὰ πέραντη οἰωπή. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Τσιπιρίπο πηδάει ἀπὸ τὸν Νάνο, τὸ κοντοστούπικο ἀλογό του. Σκύβει πάνω στὸ χιόνι καὶ κάτι κυττάζει μὲ προσοχὴ καὶ μὲ περιέργεια. Ὁ Τζίμ τὸν βλέπει καὶ συγκρατεῖ τὸ ἀλογό του. Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι. Εἶναι σίγουροι ὅτι τὸ μικρὸ Ἰνδιανάκι κάτι ἀνακάλυψε.

Ὁ Τσιπιρίπο προχωρεῖ μερικὰ δῆματα καὶ ὕστερα κάνει νόημα στοὺς φίλους του νὰ ἔλθουν κοντά του.

— Συμβαίνει τίποτε, Τσιπ; τὸν ρωτᾷ τὸ Ἑλννόπουλο ἐνῶ πηδάει ἀπὸ τὴ σέλλα.

— Αἶμα πάνω στὸ χιόνι, τοῦ ἐξηγεῖ τὸ

παιδάκι. Αἶμα καὶ ἱχνη.

— Αἶμα! λέει ὁ Πεπίτο καὶ τινάζεται ἀπὸ τὴ σέλλα του. Ἐπιτέλους, θὰ δρᾶσω λιγάκι καὶ θὰ ζεσταθῶ!

Δὲν ἀργοῦν νὰ δοῦν καὶ τὰ παιδιὰ τὸ αἶμα ποὺ τοὺς δείχνει ὁ Τσιπιρίπο. Τὰ ἱχνη, ὅμως, ἀπὸ μπότες, πάνω στὸ χιόνι, εἶναι μπερδεμένα. Εἶναι πολλά, ἄλλα πηγαίνουν καὶ ἄλλα ἔρχονται καὶ πολλὲς φορὲς διασταυρώνονται.

— Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι μὲ τὸ χιόνι ὁ Μπικ δὲν μπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ ἱχνη, λέει ὁ Τζίμ. Ἄλλα καὶ τὸ αἶμα μπορεῖ νὰ μὴν ἀνήκει σὲ ἄνθρωπο. Μπορεῖ κάποιος κυνηγὸς νὰ σκότωσε κανένα ἐλάφι καὶ νὰ ἔτρεξε τὸ αἶμα πάνω στὸ χιόνι. Ἄς προχωρήσουμε πρὸς τις καλὺδες.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα φθάνουν στὴν πρώτη καλύθα. Βρίσκουν τὴν πόρτα ἀνοικτή. Εἶναι ἀκατοίκητη. Εὐτυχῶς, στὸ πίσω μέρος ὑπάρχει ἕνας μικρὸς σταῦλος μὲ ἀρκετὸ ξερὸ χορτάρι. Βγάζουν τις σέλλες ἀπὸ τὰ ἀλογά τους καὶ ἡ Ντιάνα, ποὺ βρίσκει ἀρκετὰ ξύλα, σὲ μιὰ γωνιά τῆς καλύθας, ἀνάβει φωτιά.

— Ἀπόψε θὰ κάνω τὸν καλύτερο ὕπνο τῆς ζωῆς μου! λέει ὁ Πεπίτο καὶ κάθετα δίπλα στὴ φωτιά.

— Ὅσα πάω νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴν ἄλλη καλύθα, λέει ὁ Μικρὸς Σερῖφης. Περιμένετε με, παιδιὰ.

‘Ο Πεπίτο πού ζεστάθηκε αρκετά, παίρνει την κιθάρα του και, θέρος Μεξικανός καθώς είναι, συνθέτει ένα τραγουδάκι της στιγμής.

“Όπου θλέπη χιόνι
ό Γκονζάλες παγώνει
τί μεγάλο κακό,
έξω από το Μεξικό,
όλέ!

‘Ο Τσιπρίτο στρώνει την κουβέρτα του και η Ντιάνα ανοίγει το σάκκο της για να θγάλη μερικά πράγματα. Έκείνη τη στιγμή μπαίνει ο Τζιμ.

— Παιδιά, συμβαίνει κάτι τρομερό, λέει.

‘Ο Πεπίτο σταματάει το τραγουδί και τόν κυττάζουν όλοι στὰ μάτια. Από την έκφραση του προσώπου του καταλαβαίνουν όλοι ότι συμβαίνει κάτι το τρομερό.

— Δυό κάου - μπούς είναι νεκροί στη διπλανή καλύβα, τούς έξηγει το παιδί.

“Όλοι τους μένουν με ανοικτό το στόμα.

— Είναι δυό χρυσοθήρες, συνεχίζει ο Τζιμ. Γιατί η καλύβα είναι γεμάτη από σύνεργα που χρησιμοποιούν οι χρυσοθήρες.

— Θεέ μου, κάνει η Ντιάνα, πότε θα ήσυχάση, επιτέλους αυτό το Ούεστ; Πότε οι άνθρωποι θα πάψουν να κλέβουν, να μισούν και να σκοτώνουν;

— Φαίνεται πως τούς σκότωσαν για να τούς πάρουν το χρυσάφι, λέει ο Τσιπρίτο.

— Από μια πρόχειρη έρευνα που έκανα, λέει το Έλληνόπουλο, έβγαλα το συμπέρασμα ότι στην καλύβα έμειναν τρείς χρυσοθήρες. Οι δυό είναι νεκροί...

— Και ο τρίτος είναι εκείνος που τούς σκότωσε κι' έφυγε, λέει η Ντιάνα.

— Έτσι φαίνεται, Ντιάνα. Αλλά, έχω μια άποψη. ‘Ο τρίτος χρυσοθήρας θγέκε τραυματισμένος από την καλύβα. Είναι εκείνος που τὰ ίχνη από το αίμα του θρέκε ο Τσιπρίτο πάνω στο χιόνι. Ξεκινούν από την καλύβα και προχωρούν προς τὰ δέντρα, από την κατεύθυνση που ήρθαμε. Παιδιά, αυτός ο άνθρωπος που έφυγε χωρίς άλογο δεν μπορεί να έχη άπομακρυνθθί αρκετά. Γιατί, τὸ δράμα έγινε πριν λίγη ώρα.

— Ίσως να συνέβη κάτι άλλο, λέει η Ντιάνα. Να τούς πυροδόλησαν ξένοι και ο ένας από αυτούς να τραυματίστηκε μόνο και να έφυγε για να γλυτώση.

— Ίσως, λέει ο Τζιμ. Τσιπρίτο έλα κον-

τά μου. Θ' ακολουθήσουμε τὰ ίχνη του τραυματισμένου με τάλογά μας.

Τὸ Έλληνόπουλο θγάζει από το σάκκο του ένα φανάρι, το ανάβει και, σε λίγο, ξεκινούν. Φθάνουν στὰ δέντρα, εκεί που πρωτοθρέκε τὰ ίχνη του ο Τσιπρίτο και αφού προχωρούν λίγο πιὸ κάτω, θρέσκουν τὰ ίχνη να έχουν άποτυπώθθι πιὸ καθαρά πάνω στο χιόνι.

Τ' ακολουθούν εύκολα γιατί η λάμπα φωτίζει αρκετά. Κατεβαίνουν μια πλαγιά, φθάνουν σ' ένα μικρό ποτάμι, περνούν στην άπέναντι όχθη από τὸ πέτρινο γεφύρι του και, δέκα λεπτά αργότερα, φθάνουν σε μια περιοχή που είναι γεμάτη σπηλιές.

‘Ο Τζιμ πηδά από τὸν Κεραυνό και σθηνει τὴ λάμπα. Δείχνει τὸ στόμιο μίας μικρής σπηλιάς. Έκεί μέσα μπαίνουν τὰ ίχνη.

Φθάνουν άθόρυβα ως εκεί και σπάνουν αὐτί. Βογγητὸ άνθρωπο ακούγεται καθαρά. Γιὰ καλό και γιὰ κακό, ο Τζιμ θγάζει τὸ πιστόλι του και μπαίνει στην τρύπα τῆς σπηλιάς. ‘Ο Τσιπρίτο τὸν ακολουθεί. Η άναύγεια τοῦ χιονιοῦ σπάζει κάπως τὸ σκοτάδι κι' έτσι, δέν αργοῦν να δοῦν, κουλαιασμένον σε μια γωνία και τυλιγμένον με μια κουβέρτα, έναν κάου - μπού.

‘Ο Τζιμ ανάβει ένα σπέρτο και ο κάου - μπού που δέν τούς έχει πάρει είδηση ακόμα, θλέπει τὴν άναλαμπή και άνασπώνει τὸ κεφάλι του, ενώ τὸ χέρι του γλιστράει ως τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

— Μὴ φοβάσαι, τοῦ λέει ο Τζιμ. Είμαστε φίλοι.

‘Ανάβει τὴ λάμπα και τὴν τοποθετεί πάνω σε μια πέτρα. ‘Ο κάου - μπού κυττάζει με περιέργεια αλλά και με φόβο τὰ δυό παιδιά.

— Τί... τί θέλετε ἐδῶ; ρωτάει. Ποιοι είσαστε;

— Είμαστε περαστικοί, άναλαμβάνει να τοῦ ἐξηγήση τὸ Έλληνόπουλο. Άποφασίσαμε να μείνουμε σε μια από τις δυό καλύβες και θρεθήκαμε μπροστά σ' ένα τραγικό θέμα. Βρήκαμε δυό νεκρούς χρυσοθήρες. Άκολουθήσαμε τὰ ίχνη από τις μπότες σου και από τὸ αίμα σου και φθάσαμε ως ἐδῶ. Είσοι τραυματισμένος, δέν είν' έτσι;

‘Ο κάου - μπού εξακολουθεί να κυττάζει για μερικὲς ακόμα στιγμές, χωρίς να μιλά, τὰ δυό παιδιά.

— Μὴ φοβάσαι, προσπαθεί να τοῦ δώση

θάρρος, ο Τζιμ. Δεν ήρθαμε να σου κάνουμε κακό αλλά να σε βοηθήσουμε.

‘Ο κάου - μπού δείχνει το σακκάκι του, ψηλά στον ώμο. Είναι γεμάτο αίματα.

— ‘Υποφέρω τρομερά, λέει. Με χτύπησαν από πίσω... Οί κακούργοι...

Και σφίγγει το κεφάλι του με τὰ δυο του χέρια σε μία κίνηση απελπισίας, ενώ τὰ μάτια του γεμίζουν δάκρυα.

— Πονᾷ πολύ; τοῦ λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ναί.

— Σήκωσε ψηλά τὸ ἀριστερό σου χέρι.

‘Ο κάου - μπού σηκώνει ψηλά τὸ χέρι του.

— Δεν εἶσαι σοβαρὰ τραυματισμένος, τοῦ λέει τὸ παιδί. Ἡ σφαῖρα δὲν σου ἔχει πειράξει τὸ κόκκαλο καὶ ἡ πληγὴ σου δὲν θ’ ἀργήσῃ νὰ κλείσῃ.

‘Ο κάου - μπού ἀναστενάζει θαθεῖα καὶ δείχνει ὅτι συνέχεται.

— Θάρρης μαζί μας, τοῦ λέει ὁ Τζιμ. Θὰ πᾶμε στὴν καλύβα ὅπου μᾶς περιμένουν δυὸ φίλοι μου κι’ ἔχουν ἀνάψει φωτιά.

— ‘Οχι... ὀχι ἐκεῖ...

— Μὴ φοβάσαι, δὲν κινδυνεύεις πιά. Πρέπει νὰ περιποιηθοῦμε τὴν πληγὴ σου καὶ νὰ σου δώσουμε λίγο οὐίσκου νὰ πῆς γιὰ νὰ συνέλθῃς. Ἐδῶ, ὑπάρχει φόβος νὰ παγώσῃς. Ἔλα κι’ ἐκεῖ θὰ μᾶς διηγηθῇς τί σου συνέβη.

Τρεῖς καβαλλάρηδες ἦρθαν ὡς τὴν καλύβα...

Η ΝΤΙΑΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΠΟΙΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΠΛΗΓΗ καὶ τὴν τυλίγει μὲ καθαρὸς ἐπιδέσμους.

‘Ο Τζιμ τοῦ δίνει νὰ πιῇ λίγο οὐίσκου, ποὺ φέρνει πάντα μαζί του γιὰ φάρμακο καὶ ὁ κάου - μπού συνέχεται τελείως.

— Καὶ τώρα, μπό-
ρεῖς νὰ μᾶς πῆς τί ἀκριβῶς συνέβη, τοῦ λέει τὸ παιδί.

— Καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅτι δρῖσκεται δίπλα σου ὁ Γκονζάλες, τὸν παρηγορεῖ ὁ Πενίτο. Δεν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ σε πειράξῃ τώρα.

— Ναί, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα ἂν καί... δὲν

ξέρω πολλὰ πράγματα, λέει ὁ κάου - μπού. Ὀνομάζομαι Μπόνου καὶ κατάγομαι ἀπὸ τὴ Νότια Καλιφόρνια. Ἐφθάσα ἐδῶ μὲ δυὸ φίλους μου μὲ τὸν Γκάμπυ καὶ τὸν Μισέλ, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ βρῖσκαμε χρυσάφι.

— Ὑπάρχει κανένα μεγάλο ποτάμι ἐδῶ κοντὰ; τὸν ρωτᾷ ὁ Τζιμ.

— ‘Οχι.

— Τότε, πῶς ἦρθατε ἐδῶ γιὰ χρυσάφι;

— Πρὶν πολλὰ χρόνια περνοῦσε ἀπὸ δῶ ἓνα ποτάμι ἀλλὰ, μὲ τὸν καιρὸ ἀλλάξε τὸ ρεῦμα του.

— Καταλαβαίνω, λέει τὸ παιδί. Στὶς ὁ-
χθες τῶν ποταμιῶν ποὺ ἔχουν ἀποξηρανθῇ βρῖσκει κανεὶς εὐκολώτερα χρυσάφι.

— Ναί, παιδί μου. Βρῆκαμε ἀρκετὸ χρυσάφι καὶ σκοπεύαμε σὲ δυὸ μῆνες τὸ πολὺ νὰ φύγουμε. Ἀπὸ χθὲς τὸ πρῶ ἀρχίσε νὰ χιονίζῃ κι’ ἔτσι μείναμε κλεισμένοι στὴν καλύβα μας. Εἶχαμε ἀνάψει φωτιά καὶ κάναμε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Μὲ τὸ χρυσάφι ποὺ εἶχαμε βρῇ σκοπεύαμε ν’ ἀγοράσουμε τρία γειτονικά ράντς στὴν Καλιφόρνια ὥστε νὰ εἴμαστε πάντα κοντὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο. Γιατὶ εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς ἀγαπημένοι φίλοι. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ εἴμαστε πάντα μαζί.

— Λοιπόν; τοῦ λέει ὁ Τζιμ.

— Τὸ μεσημέρι σταμάτησε τὸ χιόνι. Βγήκαμε ἀπὸ τὴν καλύβα γιὰ κυνήγι καὶ σκοτώσαμε ἓνα ἀγριογούρουνο. Βγήκαμε ἐγὼ καὶ ὁ Γκάμπυ. Ὁ Μισέλ ἔμεινε στὴν καλύβα νὰ φυλάττῃ τὸ χρυσάφι. Πάντα, ὁ ἓνας ἀπὸ μᾶς ἔμενε στὴν καλύβα. Ψῆσαμε τὸ ἀγριογούρουνο, φάγαμε καὶ ξάπλωσα πάνω στὴν κουβέρτα μου νὰ κοιμηθῶ. Ξαφνικά, ἀκουσα πυροβολισμοὺς καὶ φωνές... Ἐνοήσω ἔναν τραμερό πόνο στὸν ὦμο μου κι’ ἔχασα τίς αἰσθήσεις μου... Ὅταν συν-
ῆλθα εἶδα τοὺς δυὸ φίλους μου νεκροὺς καὶ τὸ χρυσάφι μας νὰ ἔχῃ κάνει φτερά... Ἐγὼ εἶχα σωθῇ γιατί, πλημμυρισμένος στὰ αἷματα καθὼς ἤμουνα φαίνεται πῶς οἱ κακούργοι νόμισαν πῶς μὲ εἶχαν σκοτώσει...

— Τί τρομερό! λέει ἡ Ντιὰνα. Πῶς μποροῦν καὶ σκοτώνουν τοὺς συνανθρώπους τους γιὰ νὰ τοὺς πάρουν τὸ χρυσάφι;

— Δεν πρόκειται νὰ τὸ χαροῦν, νὰ εἰσὶ αἰγούρη γι’ αὐτὸ, πῆς λέει ὁ Τζιμ. Ὅσοι κλέβουν εἶναι πολὺ κουτοί. Γιατὶ ὁ θεὸς δὲν πρόκειται νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ χαροῦν τὰ κλεμμένα χρήματα ἢ τὸ χρυσάφι.

Ὁ τρομοκρατημένος κάου - μπού ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σκοινὶ πού τοῦ ρίχνει ὁ μικρὸς Σερίφης.

—Όταν συνήλθα και είδα γύρω μου αυτή την καταστροφή, συνεχίζει ο Μπόου, λίγο έλειψε να τρελλαθώ. Άποφάσισα να φύγω, ν' απομακρυνθώ όσο γινόταν πιο πολύ γιατί φοβήθηκα μήπως γυρίσουν πάλι οι κακούργοι και σκοτώσουν και μένα. Πήρα μία κουβέρτα, τυλίχτηκα γιατί κρύωνα κι έφυγα. Προχωρούσα ζαλισμένος και παραπατώντας, ώπου έφθασα στη σπηλιά που με βρήκατε. Δεν μπορούσα να προχωρήσω περισσότερο γιατί με πονούσε η πληγή μου κι είχα πολύ κούραση.

—Πού σκόπευες να πάς;

—Τέσσερα μίλια, προς τ' ανατολικά, όπου πάρεκα ένα χωριό. Έχει και σερίφη. Εκεί σκόπευα να πάω για να ζητήσω βοήθεια. Αυτή είναι η ιστορία μου, παιδιά μου. Δεν μ' ενδιαφέρει πού έχασα το χρυσάφι μου αλλά γιατί έχασα τους φίλους μου. Χρυσάφι μπορώ να ξαναβρω αλλά τους φίλους μου δεν πρόκειται να τους βρω ποτέ μου.

Και ο Μπόου σκουπίζει δυο δάκρυα που κυλούν στα μάγουλά του.

—Μήπως υποπτεύεσαι κανέναν; τον ρωτά το Έλληνόπουλο. Υπάρχουν και άλλοι χρυσοθήρες στην περιοχή;

—Ναί, παιδί μου. Και χρυσοθήρες και κυνηγοί. Κάποιος, ή κάποιος από αυτούς μάς πήραν το χρυσάφι. Δεν τους είδα γιατί είχα γυρισμένη την πλάτη μου προς την πόρτα κι ίσως να είχα και αποκοιμηθώ. Όσο που να συνέλθω από το ζάφνιασμα των πυροβολισμών έχασα τις αισθήσεις μου.

—Τό μεσημέρι σταμάτησε να χιονίζει;

—Ναί.

—Τότε... εκείνοι που σάς πήραν το χρυσάφι θα πρέπει ν' άφησαν ίχνη πάνω στο χιόνι.

—Μπορεί, παιδί μου. Αυτό, όμως, ο σερίφης θα το αναλάβει. Θέλω να σάς παρακαλέσω να με βοηθήσετε να φθάσω ως το χωριό για ν' βρω το σερίφη.

—Και το λόγο μου, ένας κοτζάμ Γκονζάλες γιατί είμαι εδώ; του λέει ο Πεπίτο. Ο αναλάβω εγώ την υπόθεση και θα σου φέρω τους κακούργους φορτωμένους στη σέλλα του Πελεγρίνο μου.

—Ποιος θέλει να έλθω μαζί μου; λέει ο Μικρός Σερίφης και σηκώνεται. Έλα εσύ Ντιάνα. Ο Πεπίτο και ο Τσιπρίνο θα μείνουν εδώ να κρατήσουν συντροφιά στο Μπόου. Έμεις θα προσπαθήσουμε να βρού-

με τα ίχνη των κακούργων πάνω στο χιόνι και να τ' ακολουθήσουμε.

Ο Μπόου τους κυτάζει παραξενημένος. Δεν καταλαβαίνει γιατί τα τέσσερα μικρά παιδιά πήραν την απόφαση να τον βοηθήσουν να βρει τους κακούργους.

—Μά, τι σκοπεύετε να κάνετε; ρωτάει.

—Να βρούμε τους ανθρώπους που σκότωσαν τους φίλους σου και σ' άφησαν το χρυσάφι, του εξηγεί το Έλληνόπουλο.

—Έσείς; Μά... είναι επικίνδυνο! Αυτή τη δουλειά θα την αναλάβει ο σερίφης.

Ο Τζιμ άνασπώνει το γιλέκο του και του δείχνει το τιμημένο άστέρι των σερίφηδων του Τέξας.

—Κατάλαδες; του λέει. Είμαι και εγώ άντιπροσωπος του νόμου. Θα έπρεπε δέβα, να είδοποιήσω και το σερίφη της περιοχής, αλλά θ' άργήσουμε και φοβάμαι μήπως βρέξει και λυώση το χιόνι. Έλα, Ντιάνα.

Τα δυο παιδιά θγαίνουν. Ο Τζιμ παίρνει μαζί του και το φανάρι. Παίρνουν τ' άλογά τους κρατώντας τα από το σκονί, φθάνουν στη καλύβα με τους νεκρούς και κυτάζουν όλόγυρω. Δεν άργούν να βρουν αυτό που ζητούν. Ίχνη από μπότες και πιο πέρα ίχνη από άλογα που προχωρούν προς τα δυτικά.

—Τρεις καθαλάρηδες τους χτύπησαν λέει το Έλληνόπουλο.

—Μά, γιατί έκαναν αυτή την κουταμάρα; λέει το κορίτσι. Ήλθαν να τους χτυπήσουν ξέροντας ότι θ' άφήσουν όλοκάθα-ρα τα ίχνη τους πάνω στο χιόνι!

.. Ο Τζιμ χαμογελάει.

—Δεν φαντάζονταν ποτέ ότι θα έρθει να βρει κανείς, σ' αυτή την έρημιά τα θύματά τους, Ντιάνα. Ίίστεται ότι θα συνεκτιόταν το χιόνι, όπότε θα σκέπαζε τα ίχνη τους, ή ότι θα έβρεχε.

Πίχνει μία ματιά προς τον ουρανό.

—Και δεν θα άργήσω να βρέξει, Ντιάνα. Σ' αυτό υπελόγιζαν αλλά στην πατρίδα μου υπάρχει μία παροιμία που λέει: «Ο θεός αγαπά τον κλέφτη αλλά αγαπά και το νοικοκύρη». Άπλάδη μπορεί να έχω έπιτυχίες ό κλέφτης αλλά θα κάνω κάποιο στραβοπάτημα και θα την πληρώσω. Άν δεν περνούσαμε έμεις από δω και δεν έδλεπε ο Τσιπρίνο το αίμα πάνω στο χιόνι, ίσως το έγκλημα να έμενε άτιμώρητο.

"Ένα τέταρτο, περίπου, περπατάει η παρέρτα των δυο παιδιών μέσα στη νύχτα, στο χιόνι και την παγωνιά. Σε μια σπινθή, μέσα από μερικά δέντρα διακρίνουν μια καλύβα. Πρὸς τὰ ἐκεῖ κατευθύνονται τὰ ἴχνη...

Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Τζίμ εἶναι νὰ σβήσῃ τὸ φανάρι.

— Ἐκεῖ μένουν οἱ κακοῦργοι, λέει στὴ βοήθῃ του.

Ἀφίνουν τὰλογά τους καὶ προχωροῦν σιγά-σιγά. Ἡ καλύβα εἶναι μεγάλη καὶ ἔχει δυὸ παράθυρα. Μόλις φθάνουν σὲ ἀπόστασι εἰκοσι θημάτων, μέσα ἀπὸ τίς χαραμάδες τῶν παραθύρων διακρίνουν φῶς.

— Δὲν κοιμούνται ἀκόμα, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ἀκούω φωνές λέει τὸ κορίτσι.

Ὁ Τζίμ πλησιάζει στὸ παράθυρο, κολλάει τὸ μάτι του σὲ μιὰ χαραμάδα κι' ὅστερα γυρίζει κοντὰ στὴ Ντιάνα.

— Παίζουν χαρτιά, τῆς λέει, εἶναι τρεῖς ἢ τέσσερις, ἀπ' ὅ,τι κατάλαβα. Θ' ἀνοίξω ξαφνικά τὴν πόρτα καὶ θὰ μῶ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Θὰ κυττάζῃς γύρω σου μήπως ὑπάρχει καὶ κανεὶς ἄλλος καὶ πέσουμε σὲ καμμιὰ παγίδα.

Τὰ δυὸ παιδιὰ κάνουν τὸ σταυρό τους, θγάζουν τὰ πιστόλια τους καὶ ὁ Τζίμ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Τὴν ἀνοίγει διὰπλάτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ καὶ φωνάζει:

— Φηλά τὰ χέρια!

Οἱ κάου - μπόυς ἐπιμένουν πὼς εἶναι ἀθῶοι.

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ'Σ ΚΑΘΟΝΤΑΙ γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι, πού θρίσκεται στὴ μέση τῆς καλύβας καὶ παίζουν χαρτιά. Εἶναι τέτοιο τὸ ξαφνιασμό τους πού τινάζονται ὅλοι ἀπὸ τὰ καθίσματά τους.

— Ἄλλοι μισοσκηκώνονται κι' ἄλλοι γέρνουν πρὸς τὰ πίσω. "Ὅταν συνέρχονται λιγάκι κυττάζουν κατάπληκτοι αὐτὸ τὸ παιδί πού ἔχει τὸ θράσος νὰ τοὺς κάτῃ τὸν παλληκαρά.

— Δὲν μᾶς λές τί ζητᾶς ἀπὸ μᾶς καὶ

μᾶς ἔκοψες τὸ αἷμα; λέει ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς.

— Σᾶς εἶπα τί ζητῶ. Νὰ σηκώσετε φηλά τὰ χέρια.

— Καὶ τί θὰ κερδίσης μ' αὐτό;

— Δὲν καταλαβαίνεις τί θὰ κερδίσης; λέει ἓνας ἄλλος. Τὸ χρυσάφι μας. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ἓνας κλέφτης!

Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, τὸ Ἑλληνόπουλο, ἀνασπκνῶν τὸ γιλέκο του καὶ ἡ καταπληξί τῶν τεσσάρων κάου - μπόυς εἶναι, τώρα, ἀπερίγραπτη.

— Ἐνας σερίφης! κάνουν καὶ οἱ τέσσερις μ' ἓνα στόμα.

— Κι' ὅπως καταλαβαίνετε, συμπληρώνει ὁ Τζίμ, ἓνας σερίφης δὲν ἀστεγεύεται. Κι' ἔχει τὴν ἀπαίτησι νὰ ἐκτελοῦνται οἱ διαταγές του. Σηκωθῆτε ὅλοι ὄρθιοι μὲ τὰ χέρια ψηλά, κάνετε μεταβολὴ καὶ ἀκουμπήστε στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

— Ἄν εἶσαι στ' ἀλήθεια σερίφης, τοῦ λέει ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ τοὺς κάου - μπόυς, δὲν ἔχεις κανένα λόγο νὰ μᾶς ἀπειλήῃς.

— Ἐχω κάποιο λόγο.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν εἶσαι πραγματικὸτητα σερίφης. Ὅτι τὸ ἀστέρι τοῦ νόμου τὸ ἔχεις κλεμμένο.

— Ἀκούστε, ἀναγκάζεται νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ, ὁ Μικρὸς Σερίφης. Σᾶς συλλαμῖ' ἴνω γιατί, τρεῖς ἀπὸ οἱ, τὸ μεσημέρι, μόλις σταμάτησε νὰ πέφτῃ τὸ χιόνι, μπήκατε σὲ μιὰ καλύβα καὶ πυροβολήσατε τρεῖς χρυσοθήρες γιὰ νὰ τοὺς πάρτετε τὸ χρυσάφι. Λοιπόν, κάνετε αὐτὸ πού οἱ εἶπα.

— Ἐμεῖς σκοτώσαμε χρυσοθήρες; διαμαρτύρονται οἱ κάου - μπόυς. Ποιὸς χρυσοθήρες; Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου;

— Πρὸς τ' ἀνατολικά ὑπάρχουν δυὸ καλύβες...

— Τίς ξέρουμε. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς μένουν τρεῖς χρυσοθήρες. Καὶ μεις χρυσοθήρες εἴμαστε.

— Πήγατε ἢ ὄχι ὡς τὴν καλύβα τους; Ἄν πῆτε ὄχι οἱ διαφεύδουν τὰ ἴχνη πού διακρίνονται καθαρά πάνω στὸ χιόνι. Αὐτὰ τὰ ἴχνη ἀκολούθησα καὶ οἱ θρῆκα.

— Ἄκουσε, παιδί μου, λέει ὁ πῖο ἡλικιωμένος. Τὸ μεσημέρι, μόλις σταμάτησε τὸ χιόνι, τρεῖς ἀπὸ μᾶς πήγαμε ὡς τὴν καλύβα τῶν παιδιῶν καὶ τοὺς παρακαλέσαμε νὰ μᾶς δώσουν κανένα μπουκάλι οὔσκου γιατί

‘Υπάρχουν δυο καλύδες σε κείνη την περιοχή...

σώθηκε το δικό μας κι’ όταν θα έλυνε το χιόνι θα κατεβαίναμε στο χωριό ν’ αγοράσουμε γιὰ νὰ τοὺς τὸ δώσουμε.

— Λοιπόν;

— Μᾶς ἔδωσαν τρία μπουκάλια καὶ φῶγαμε ἀμέσως. Δὲν μπήκαμε καθόλου στὴν καλύδα τους. Τὰ μπουκάλια μᾶς τὰ ἔφερε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Μισέλ, ὡς ἔξω. Τοὺς γυμνάζαμε πολὺ καλὰ κι’ εἴμαστε καὶ φίλοι. Πολλὲς φορὲς συναντιώμαστε, συζητούσαμε, πίνουμε οὔσκου ἢ παίζαμε χαρτιά. Κι’ ἐσὺ τώρα λές...

— Ἐγὼ λέω ὅτι τοὺς πυροβολήσατε καὶ τοὺς τρεῖς. Σκοτώσατε τοὺς δύο καὶ ὁ τρίτος, ὁ Μπόνυ, στάθηκε τυχερός κι’ ἔζησε.

Καὶ τὸ παιδί, μὲ λίγα λόγια τοὺς διηγείται τὴν ἱστορία τοῦ Μπόνυ.

— Μά, ὅχι! Λέει ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς κάου - μπόυζ. Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! Κάποιος ἄλλος τοὺς σκότωσε!

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογελάει.

— Ὅσο κι’ ἂν διαμαρτυρηθῇ δὲν πρόκειται νὰ μὲ πείσετε, οὔτε ἐμένα οὔτε τὸν δικαστὴ, τοὺς λέει. Γιατί, ὡς τὴν καλύδα τῶν χρυσοθηρῶν δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἱκνη ἐκτός ἀπὸ τὰ δικά σας!

Οἱ κάου - μπόυζ κυττάζονται τρομοκρατημένοι.

— Εἶσαι βέβαιος γι’ αὐτό, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄλλο ἱκνη ἐκτός ἀπὸ τὰ δικά μας; πὼς ρωτᾷ ἕνας ἄλλος κάου - μπόυζ.

— Ἀπόλυτα βέβαιος. Ἐκανα τὸν γυμναστὴν τοῦ χωριού.

— Τότε... κάτι ἄλλο συμβαίνει! Δὲν τοὺς σκοτώσατε ἐμεῖς, σοὺ ὀρκίζομαι! Ἄλλοι τοὺς σκότωσαν καὶ φρόντισαν νὰ σθῆσουν τὰ ἱκνη ἀπὸ τὸ χιόνι. Ἐμεῖς δὲν θὰ εἴμαστε κουτοὶ νὰ κάνουμε ἕνα τέτοιο πράγμα καὶ νὰ φύγουμε ἀφίνοντας τὰ ἱκνη.

— Δὲν περιμένετε νὰ ἔλθῃ κανεὶς μὲ γέτοιον καιρὸ ἐδῶ πάνω. Κι’ ἔπειτα ἐλπίζατε πὼς θὰ βρέξῃ σύντομα καὶ θὰ σθῆσουν τὰ ἱκνη σας. Ἀλλά, δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ κουδέντες. Κάνετε γρήγορα αὐτὸ πού σας εἶπα.

— Ὅχι! διαμαρτύρονται καὶ οἱ τέσσερις. Εἴμαστε ἀθῶοι!

Ξαφνικά, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τραβάει τὸ πιστόλι του. Ἀλλὰ μετανοεῖ πικρὰ γιατί δὲν τὸ κρατᾷ γιὰ πολὺ στὸ χέρι του. Κάτι σὰν κεραυνὸς τὸ χτύπαι καὶ χάνεται. Ἀλλά, δὲν εἶναι κεραυνός. Εἶναι μιὰ σφαῖρα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολίου τοῦ Ἑλληνόπουλου.

— Ἄν τολμήσῃ κανεὶς ἄλλος νὰ κάνῃ κάτι τέτοιο δὲν θὰ τοῦ πυροβολήσω τὸ πιστόλι ἀλλὰ τὸ χέρι, ἀπειλεῖ τὸ παιδί. Ντιάνα!

Ἡ Ντιάνα μπαίνει στὴν καλύδα καὶ οἱ κάου - μπόυζ μόλις τὴ βλέπουν τὰ χάνουν περισσότερο.

— Πάρε τους τὰ πιστόλια, τῆς λέει τὸ παιδί.

Σὲ λίγο οἱ τέσσερις κάου - μπόύς μένουν ἄσπλοιοι. Ὁ Τζίμ φάχνει σὲ κάθε γωνία τοῦ δωματίου τους καὶ βρίσκει ἀρκετὸ χρυσάφι σὲ τρεῖς μεγάλες σακκούλες. Τὶς φορτώνει στὸν Κεραυνὸ καί, διατάζει τοὺς κάου - μπόύς νὰ θυγῶν ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν καλύβα ποὺ μένουν οἱ φίλοι τους μὲ τὸν Μπόனு.

— Αὐτὸ ποὺ κάνεις, λέει ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἀπὸ τοὺς κάου - μπόύς στὸν Τζίμ, δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὸ συγχωρήσῃ ποτὲ ὁ Θεός. Εἴμαστε ἀθῶοι καὶ ἂν ὁ δικαστὴς πιστέψῃ στὴν κατηγορία σου, τότε θὰ μᾶς κρεμάσῃ.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φθάσουν στὴν καλύβα. Οἱ τέσσερις κάου - μπόύς κυκλώνουν τὸν Μπόனு.

— Πιστεύεις ὅτι ἐμεῖς σὰς πήραμε τὸ χρυσάφι, Μπόனு; τὸν ρωτοῦν. Ὅτι ἐμεῖς σκοτώσαμε τοὺς φίλους σου;

Ὁ Μπόனு κουνάει τὸ κεφάλι καὶ ἀναστενάζει.

— Δὲν ξέρω, λέει. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε... Εἶχα ξαπλώσει στὴν κουβέρτα μου κι' εἶχα γυρισμένη τὴν πλάτη μου πρὸς τὴν πόρτα γι' αὐτὸ δὲν εἶδα τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε... Εἴσατε καλοὶ φίλοι ἀλλὰ τὸ παιδί ἀπὸ δῶ εἶναι σερίφης καὶ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ ὅ,τι κι' ἂν κάνῃ...

— Δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς κρεμάσῃς, Μπόனு! Πρέπει νὰ πῆς στὸ δικαστὴ ὅτι εἴμαστε ἀθῶοι!

Ὁ Μπόனு κουνάει ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ κεφάλι του καὶ δὲν λέει λέξι. Οἱ κάου - μπόύς δείχνουν πῶς ἔχουν ἀπελπιστῇ καὶ ὁ ἕνας μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς, κλαίει. Ὁ Τζίμ μὲ τὴ βοήθεια τῶν φίλων του τοὺς δένει τὰ χέρια κι' ὕστερα ξαπλώνουν ὅλοι δίπλα στὴ φωτιά, νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Πεπίτο φυλάει σκοπὸς καί, μὲ τὴ σειρά, ὥσπου νὰ ξημερώσῃ φυλάει καὶ τὰλλα παιδιά.

Ὅταν ξυπνοῦν καὶ ἀνοίγουν τὴν πόρτα, δὲν βλέπουν οὔτε ἴχνος χιονιοῦ.

— Ἐβρεχε ὅλη τὴ νύχτα, λέει ὁ Τζίμ. Πῶς αἰσθάνεσαι, Μπόனு;

— Πολὺ καλὰ, Τζίμ. Ἄνταμς. Εὐτυχῶς δὲν μὲ πείραξε πυρετός. Μὲ πονάει λίγο ἡ πληγὴ ἀλλὰ θὰ μοῦ περάσῃ. Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σὰς εὐχαριστήσω γι' αὐτὸ που

κάνετε γιὰ μένα. Ἄν δὲν μὲ βρίσκατε στὴ σπηλιά ἴσως νὰ πάγωνα ἀπὸ τὸ κρύο.

Ὁ Τζίμ, λίγο πρὶν ξεκινήσουν περνᾷ ἀπὸ τὴ διπλανὴ καλύβα καὶ φάχνει τὶς τσέπες τῶν δύο νεκρῶν. Σὲ μιὰ σπηλιὰ τὰ μάτια του φωτίζονται. Καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάποια σκέψι περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του. Κάποια σκέψι ποὺ ἴσως τοῦ φανῇ πολὺ χρήσιμη.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα φθάνουν στὸ κοντινὸ χωριὸ ποὺ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο κι' ἔχει σερίφη καὶ δικαστὴ. Οἱ κάτοικοι τοῦ κυττάζουν μὲ περιέργεια τὰ τέσσερα αὐτὰ παιδιά ποὺ συνοδεύουν τέσσερις δεμένους χρυσοθήρες. Καὶ ὁ σερίφης, ποὺ τοὺς δεχεται στὸ γραφεῖο του, γουρλώνει τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

— Τί σημαίνει αὐτό; λέει καὶ κυττάζει κατὰματα τὸν Τζίμ.

Ὁ Τζίμ τοῦ δείχνει τὸ ἀσημένιο τοῦ ἀστερί, τοῦ συσπίνεταί καί, μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξηγεῖ τί συνέβη.

— Σοῦ τοὺς ἔφερα νὰ τοὺς παραδώσῃς στὸ δικαστὴ, σερίφη, τοῦ λέει. Οἱ τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς σκότωσαν τοὺς δύο κάου - μπόύς καὶ τοὺς πήραν τὸ χρυσάφι. Ὁ τέταρτος φαίνεται πῶς εἶχε μείνει στὴ δική τους καλύβα γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ χρυσάφι ἀλλὰ εἶναι κι' αὐτὸς ἔνοχος γιατί ἤξερε τί πῆγαιναν νὰ κάνουν οἱ φίλοι του καὶ δὲν τοὺς ἐμπόδισε.

— Ὅχι! ὁ διαμαρτύρονται καὶ οἱ τέσσερις χρυσοθήρες. Εἴμαστε ἀθῶοι! Ἐχομε μάρτυρα τὸ θεὸ ὅτι δὲν κλέψαμε καὶ δὲν σκοτώσαμε κανέναν! Κι' ἂν μᾶς κρεμάσετε θὰ ἔχετε τὸ κρίμα στὸ λαιμὸ σας.

— Ἐμπρός, ἐμπρός στὸ κελλί! τοὺς λέει ὁ σερίφης. Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆτε καὶ δοῦς ὅρκους καὶ νὰ κάνετε δὲν πρόκειται νὰ σὰς πιστέψω. Κι' οὔτε καὶ ὁ δικαστὴς θὰ σὰς πιστέψῃ. Βρέθηκαν τὰ ἴχνη τῶν ἀλόγων σας πάνω στὸ χιόνι, ἀλλὰ ἴχνη δὲν ὑπῆρχαν κι' ἔτσι εἴσατε ἔνοχοι. Ἐμπρός στὸ κελλί σας.

Καὶ κλειδώνει καὶ τοὺς τέσσερις σ' ἑνα κελλί.

— Ὅσο καὶ νὰ φωνάζουν δὲν πρόκειται νὰ τοὺς λυπηθῶ, λέει στὰ παιδιά. Δεχθίτε τὰ συγκαρπητήριά μου. Ἄν δὲν εἴσατε ἐσεῖς αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι θὰ ἔμειναν ἀτιμώρητοι.

— Ὅσο ὑπάρχει ὁ Γκονζάλες στὸ Οὐέστ,

του λέει ο Πεπίτο με καμάρι, δέν πρόκειται κανέναν κακούργον να μείνι ατιμώρητος. Γιατί ο Γκονζάλες στο Ούεστ γυρίζει και τούς κακούργους καθαρίζει, όλε!

— Φρόντισε τὸ χρυσάφι τους, παρακαλεί τὸ σερίφη, ὁ Τζιμ. Ἄν τούς δικάσῃ ὁ δικαστὴς αὐριο, οἴγουρα τὸ χρυσάφι τους θὰ τὸ δώσῃ στὸν Μπόνυ.

— Ἐννοια σου, Τζιμ Ἄνταμς. Ποῦ θὰ μείντε ἀπόψε;

— Μᾶς ἀρέσει πολὺ τὸ χωριὸ σας, σερίφη καὶ σκοπεύουμε νὰ μείνουμε μερικὲς ἡμέρες ἐδῶ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε. Ἐκεῖ ξενοδοχεῖο ἐδῶ;

— Ἐκεῖ δύο, παιδί μου.

Ὁ Τζιμ λέει στοὺς φίλους του νὰ νοικιάσουν δωμάτιο καὶ ὁ ἴδιος πηγαίνει στὸ τηλεγραφεῖο. Πρέπει νὰ τηλεγραφῇ στὸν ἀρχηγό του, τὸν κάπταιν Κούπερ, στὸ Ὁ-στιν. Ὑστερα περνᾷ ἀπὸ τὸ σπιτί τοῦ δικαστῆ, τοῦ συστήνεται καὶ συζητᾷε κάπου δέκα λεπτά μαζί του...

Ὅταν γυρίζει στὸ ξενοδοχεῖο, οἱ φίλοι του τοῦ λένε ὅτι ὁ Μπόνυ δέν θρῆκε δωμάτιο καὶ νοίκιασε δωμάτιο στὸ ἄλλο ξενοδοχεῖο.

Νυχτερινὴ καταδίωξι ἐνὸς καβαλλάρη.

ΤΟ ΠΡῸΤ' ΓΙΝΕΤΑΙ Ἡ ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ κάου - μπύς. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χρυσοθήρες τῆς περι-

οῦς συγκεντρώνονται στὴν πλατεία. Ὁ γερο δικαστὴς τοὺς διαβάζει τὴν κατηγορία καὶ τοὺς καλεῖ ν' ἀπαντήσουν.

— Εἶμαστε ἀθῶοι! φωνάζουν καὶ οἱ τέσσερις μ' ἓνα στόμα. Ὁ θεὸς δέν θὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ κρεμάσε-

τε τέσσερις ἀθῶους!

— Καὶ τὰ ἴχνη τῶν ἀλόγων σας;

— Πήγαμε νὰ τοὺς ζητήσουμε οὐίσκου καὶ μάς ἔδωσαν.

Ὁ δικαστὴς στρέφεται πρὸς τὸν Μπόνυ.

— Σᾶς ζήτησαν οὐίσκου; τοῦ λέει.

— Δέν ξέρω, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Ἦμουν στὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἔκοβα ξύλα με

τὸ τσεκούρι καὶ δέν ἄκουσα τίποτε.

— Δέν σοῦ εἶπαν οἱ φίλοι σου ὅτι τοὺς ἔδωσαν οὐίσκου;

— Ὁχι.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι λένε ψέματα! Δέν ἤρθαν γιὰ οὐίσκου ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσουν! Γι' αὐτὸ τοὺς καταδικάζω καὶ τοὺς τέσσερις σὲ θάνατο! Καὶ τὸ χρυσάφι τους ὅλο θὰ τὸ πάρῃς ἐσύ, Μπόνυ!

— Ἐλεος! φωνάζουν κλαίγοντας οἱ κάου - μπύς. Εἶμαστε ἀθῶοι!

Ὁ Μπόνυ κουνάει ἀναστενάζοντας τὸ κεφάλι του.

— Τί νὰ τὸ κάνω τὸ χρυσάφι ἀφοῦ δέν μπορῶ ν' ἀναστήσω τοὺς φίλους μου; λέει.

— Ἐλεος! συνεχίζουν τὰ παρακάλια οἱ κακούργοι.

— Τὸ μόνο ποῦ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς, τοὺς λέει ὁ δικαστὴς, εἶναι νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ζήσετε ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες. Σερίφη, κλείσε τὴν στή φυλακὴ καὶ σὲ ἑφτά μέρες ἀπὸ σήμερα νὰ τοὺς κρεμάσῃς.

Ὁ σερίφης ὁδηγεῖ τοὺς κακούργους στὴ φυλακὴ καὶ ὁ κόσμος διαλύεται σιγὰ - σιγὰ. Τὰ παιδιὰ ἀποφασίζουν νὰ κάνουν μιὰ βόλτα γιὰ νὰ γνωρίσουν τὰ περὶχωρα τοῦ χωριοῦ. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ Ἑλληνόπουλο τοὺς συγκεντρώνει καὶ κάτι τοὺς λέει...

Τρεῖς μέρες ἀργότερα. Εἶναι νύχτα καὶ τὸ σκοτάδι τὸ σπάζει κάπως τὸ φῶς τῶν ἀστεριῶν. Σὲ μιὰ στιγμή ποδοβολητὸ ἀλόγου ἀντηχεῖ...

Πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο ἀποσπᾷται μιὰ σκιά. Εἶναι τοῦ Πεπίτο. Βλέπει τὸν καβαλλάρη καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του. Τὸν ἀφίνει ν' ἀπομακρυνθῇ λίγο καὶ ὕστερα ἀφίνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη ἡ συνθηματικὴ κραυγὴ τῆς κουκουθᾶγιας.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ ἄλλη σκιά πηδάει στὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου. Εἶναι τοῦ Τζιμ Ἄνταμς, τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνόπουλου. Στὴς ὀπλὲς τοῦ Κεραυνοῦ ἔχει δέσει μερικὰ χοντρά κουρέλια γιὰ νὰ μὴν ἀκούγονται τὰ ποδοβολητὰ του. Πίσω του ἔρχεται ὁ νυσταγμένος Πελεγκρίνο ποῦ καὶ οἱ δικές του ὀπλὲς εἶναι σκεπασμένες με κουρέλια.

Ὁ Τζιμ προχωρεῖ ὀδηγημένος ἀπὸ τὸ ποδοβολητὸ τοῦ καβαλλάρη καί, σὲ λίγες

φθάνει τρέχοντας κοντά του ο Πεπίτο και ηπδάει στη σέλλα του Πελεγκρίνο.

— Θα τόν ακολουθήσουμε, Τζίμ; λέει στον άρχηγό του, σιγανά, γιά να μην άκουσθῇ.

— Ναί, Πεπίτο.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ Πελεγκρίνο ἀνοίγει τίς σαγονάρες του γιά νά γκαρίξη. Ὁ Πεπίτο ηπδάει καί τοῦ τίς κλείνει.

— Τί πᾶς νά κάνης ἐκεῖ, τρελλογαῖδα-

ρε; τοῦ λέει. Ἐμεῖς σοῦ δέσαμε πανιά στά πόδια γιά νά μὴν κάνης θόρυβο κι' ἐσύ πᾶς νά γκαρίξης γιά νά μὲ προδῶσης καί νά μὴ μὲ ἀφήσης νά δοξαστῶ ἀπόψε; Θά σ' ἐκτελέσω γιά προδοτὴ τοῦ νόμου καί τοῦ θρυλικοῦ ἀφεντικοῦ σου, κακομοίρη μου!

Γιά καλὸ καί γιά κακὸ τοῦ δένει τὰ σαγόνια καί ηπδάει ξανά στὴ σέλλα του.

Μπροστὰ ὁ ἀνύποπτος καθαλλάρης καί πίσω τὰ δυὸ παιδιά, προχωροῦν. Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα, κάνει ἓνα τσουχτερὸ κρύο καί κάποιο τσακάλι οὐρλιάζει στὴ δασωμένη πλαγιά τοῦ πιὸ κοντινοῦ βουνοῦ.

Περνᾷ κάπου μιὰ ὥρα. Σὲ μιὰ στιγμῇ, ὁ καθαλλάρης ηπδᾷ ἀπὸ τῇ σέλλα του, ρίχνει μιὰ ματιὰ ὀλόγυρά του καί ἀκολουθεῖ μὲ τὰ πόδια ἓνα στενὸ καί ἀνηφορικὸ μονοπάτι. Σὲ λίγο τὸν καταπίνει ἡ τρύπα μιᾶς σπηλιάς.

Ὁ Τζίμ ηπδᾷ ἀπὸ τὸν Κεραυνό. πιάνει τὸ ἄλογο τοῦ καθαλλάρη ἀπὸ τὸ καλινάρι καί τὸ τραβάει πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους.

— Τώρα θά γελάσουμε, λέει στὸν κωμικὸ δοποθὸ του. Κατέβα κι' ἐσύ, Πεπίτο καί κρύψου πίσω ἀπὸ κείνη τὴν πέτρα.

Περιμένουν κάπου δέκα λεπτὰ. Σὲ μιὰ στιγμῇ βλέπουν τὸν καθαλλάρη νά θγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς σπηλιάς κρατώντας ἓνα μικρὸ σάκκο. Κατφορίζει τὸ μονοπάτι, φθάνει στὸ μέρος ποῦ εἶχε ἀφήσει τὸ ἄλογό του καί ξαφνιάζεται. Κυττάζει δεξιά καί ἀριστερά μὰ δὲν βλέπει τίποτε.

— Μά, τί ἔγινε; λέει δυνατὰ. Ποῦ πῆγε;

Καί τότε... ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο ἀντικεῖ καί κάνει τὸ αἷμα του νά παγώσῃ. Ἕστερα δεῦτερο γέλιο... Εἶναι τὰ δυὸ κρυμμένα παιδιά ποῦ γελοῦν, μὲ τὰ πιστόλια ἑτοιμα στὰ χέρια. Θέλουν νά τοῦ σπᾶσουν τὰ νεῦρα.

Μὰ ὁ καθαλλάρης συνέχεται γρήγορα, ἀφίνει τὸ σάκκο νά τοῦ πέσῃ καί τραβάει τὸ πιστόλι του. Πρίν, ὅμως, προλάβῃ νά πάρῃ τὴν ἀπόφασιν πρὸς τὰ ποῦ θά πυροβολήσῃ, ἓνας πυροβολισμὸς ἀντixεῖ καί τὸ πιστόλι του κάνει φτερά. Τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι ἄσος στὸ σημάδι...

Τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν ἀκούγεται ξανά. Χωρὶς πιστόλι, τώρα, ὁ καθαλλάρης καί χωρὶς νά ἐνδιαφερθῇ γιά τὸ σάκκο καί γιά τὸ ἄλογό του, τὸ βάζει στὰ πόδια.

— Δὲν πρόκειται νά γλυτώσῃς! τοῦ φω-

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ...

Γιά ποιόν, ὅμως; Ποῦς θά πέσῃ στὴν τρομερὴ παγίδα;

Ἀγοράστε τὸ ἐπόμενο καταπληκτικὸ τεῦχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΤ ΣΕΡΙΦΗΣ», τὸ 202 καί θὰ τὸ μάθετε, διαβάζοντας τὴν συγχροιστική περιπέτειά του ποῦ ἔχει τὸν τίτλο:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ...

Μέσα σ'αὐτὰ αἰνίγματα ποῦ ἔχουν ἀντιμετωπίσει ὡς τώρα οἱ τέσσερις μικροὶ καί θρυλικοὶ ἥρωες τοῦ Οὐδέστ, ἀντιμετωπίζουν καί

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΛΟΦΟΥ

Εἶναι μιὰ καινούργια παζοκεφαλιά, τρομερὰ ἐπικίνδυνη καί γεμάτη παγίδες. Στὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ

"ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ",

τὸ 31, θὰ μπορέσετε νά διαβάσετε ὀλόκληρη αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ Οὐδέστ ποῦ θὰ σᾶς συναρπάσῃ ὀπωδήποτε!

νάζει ο Τζιμ και τινάζεται ορθός. Έπεσε στην τσιμπίδα του νόμου και το μόνο που σου μένει να κάνεις είναι να παραδοθείς.

Παίρνει από τη σέλλα του Κεραυνού το λάσσο του και τρέχει ξοπίσω από δέν καου - μπού. Το ίδιο κάνει και ο Πεπίτο. Δεν άρ- γούν να τον πλησιάσουν.

— Γιατί τρέχεις άδικα; του λέει ο Μικρός Σερίφης. Δεν αντέχεις να τρέξεις περισσότερο. Σου ξαναλέω ότι δεν πρόκειται να γλυτώσεις από την τσιμπίδα του νόμου...

— Και του Γκονζάλες! του λέει το Μεξι- κανόπουλο.

‘Ο κάου - μπού μπερδεύεται ανάμεσα σε μερικά δρομάκια, τρέχει έδω κι' έκει σαν

παγιδευμένο αγρίμι. Σε μια στιγμή σταμα- τάει λαχανιάζοντας. Τα δυο παιδιά προχω- ρούν άρνα προς το μέρος του. Είναι σίγου- ρα ότι δεν πρόκειται να γλυτώσει από την παγίδα που του έστησαν.

— Τι περιμένεις, λοιπόν; του λέει ο Τζιμ. Περιμένεις από πουθενά βοήθεια;

Το Έλληνόπουλο προχωρεί μερικά βή- ματα, ο κάου - μπού πανικοβάλλεται και το βάζει πάλι στα πόδια. Πηδάει από ένα βρά- χο και... σε λίγο πέφτει μέσα σε μια πα- γωμένη λίμνη που οχηματίζει το ποτάμι.

— Βοήθεια! φωνάζει με όλη του τη δύ- ναμι. Βοήθεια!

‘Ο Τζιμ βρίσκεται με δυο πηδήματα πά-

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΣΙΠΑΛΑ-

ΚΗ (Ν. 'Αρτάχης Εδδοί-
ας) — Σ' εύχαριστούμε πολ-
λὸν καὶ σένα καὶ τοὺς φί-
λους σου γιὰ τὴν ἀγάπη
σας. 'Όλοι οἱ ἀναγνώστες
τῶν περιοδικῶν μας εἶναι

ἐνθουσιασμένοι. 'Ο τόμος ἐστάλη. * ΠΑΝ. ΧΡΥ-
ΣΑΝΘΑΚΟΠΟΥΛΟΝ (Αάφνη Καλαβρύτων) —
'Εστάλησαν 11 τεύχη. Εύχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ
σας λόγια. Χαιρετισμοὺς στοὺς φίλους σου. *
ΚΩΝ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΝ ('Ανδραβίδα) — 'Ο
τόμος στοιχίζει 30 καὶ ἔχει 20 δραχμὲς. Κρατοῦμε
αὐτὰ πὺν μᾶς ἐστεῖλες καὶ περιμένουμε τὰ ὑπόλοι-
πα γιὰ νὰ στείλουμε τὸν τόμο. * ΑΝΑΣΤ. ΠΑΛ-
ΛΑ (Νίκαια) — Τὰ δέκα πρῶτα τεύχη δὲν ὑπάρ-
χουν. Ἐπίσης πολλὰ ἄλλα νούμερα λείπουν. Κρα-
τοῦμε τὰ γραμματόσημα καὶ περιμένουμε νὰ μᾶς
γράψης τί θέλεις νὰ σοῦ στείλουμε. * ΓΕΩΡΓΙΟΝ
ΣΚΑΝΑΛΑΝΟΝ ('Αγ. Βλάσιον Τριχωνίδος) —
Τὰ τεύχη ἐστάλησαν, εὐχαριστοῦμε πολὺ. Χαιρε-
τισμοὺς στοὺς φίλους σου. * ΧΡΗΣΤΟΝ ΣΑΜΑ-
ΡΑΝ (Κατοῖνα Σηρομέρου) — Τὰ τεύχη ἐστάλη-
σαν. Εὐχαριστοῦμε πολὺ. * ΕΥΘΥΜΙΟΝ ΣΤΑ-
ΜΟΓΙΑΝΝΟΝ (Χρυσὸν Παρνασσίδος) — Τὰ τεύχη
ἐστάλησαν, ἐκτὸς ἐκείνων πὺν λείπουν. Εὐχαρι-
στοῦμε. * ΚΩΝ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Τρίκα-
λα) — 'Ο τόμος ἐστάλη. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν
ἀγάπη σου. * ΣΠΥΡΟΝ ΘΥΜΑΡΑΝ (Στέισαι)
Οἱ τόμοι ἐστάλησαν, εὐχαριστοῦμε πολὺ. * ΚΩΝ.
ΚΡΗΤΙΚΟΝ (Καστρί Κυνοβρίας) — 'Εστάλη-
σαν, εὐχαριστοῦμε. * ΜΑΡΙΝΟΝ ΣΚΑΛΟΒΟ-
ΝΟΝ (Πλωμάριον Μυτιλήνης) — 'Εστάλη. Εὐ-
χαριστοῦμε πολὺ. Χαιρετισμοὺς στοὺς φίλους σου.
* ΑΔΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ (Κομοτίνη) Εὐ-
χαριστοῦμε γιὰ τὸν θαυμασμὸν σου. 'Ο κάθε τόμος
τοῦ «ΜΙΚΡΟΤ ΣΕΡΙΦΗΣ» κοστίζει 30 δραχ., καὶ
τοῦ «ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ» 22. Τὰ χόμματα νὰ τὰ

στείλῃς μὲ ταχ. ἐπιταγή. * ΙΩΑΝΝΗ ΑΠΟΣΤΟ-
ΛΙΑΝ. (Σέρρας) — Οἱ τόμοι δένονται μόνον μὲ
12 τεύχη. Περισσότερα, δυστυχῶς δὲν μποροῦμε.
Χαιρετισμοὺς σὰ καὶ τὰ παιδιά. * ΝΙΚ. ΓΚΟΦΗ (Σέρ-
ρας) — Τὸ δέκαμο τοῦ τόμου, ἀφοῦ μᾶς στείλῃς
τὰ τεύχη σου, θὰ σοῦ στοιχίσῃ 15 δραχ. Γιὰ τὰ
δύο τεύχη πὺν ζητᾷς στείλε γραμματόσημα 4 δοχ.

* ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΤΑΩΝΙΤΗ (Κέκονα) Θὰ στεί-
λῃς τὰ τεύχη (12 γὰν κάθε τόμο), σὰ γραφεῖα
μας. 'Η διβλαιοδία θὰ σοῦ στοιχίσῃ 15 δοχ. Ἄνὰ
τόμον. * Π. ΠΑΠΑΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΤ ('Ε-
λασσώνα) — 'Εστάλησαν ὅσα τεύχη ὑπάρχουν. Τὰ
ὑπόλοιπα ἔχουν ἐξαντληθῇ. Εὐχαριστοῦμε. *
ΠΑΝ. ΣΤΡΑΤΟΠΟΥΛΟΝ (Καλύδια Ἀργιείου)

— 'Εστάλησαν τὰ τεύχη ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα πὺν ἔ-
χουν ἐξαντληθῇ. Εὐχαριστοῦμε. * ΝΙΚ. ΖΑΡΚΑ-
ΔΑ ('Αμπέλια Τριχωνίδος) — 'Εστάλησαν ὅσα ὑ-
πάρχουν. Εὐχαριστοῦμε πολὺ. * ΜΕΤΑΞΟΤΑΛΑ

ΚΟΤΣΕΚΟΤΝΑ (Παγκράτι) — 'Εστεῖλες 3 δραχ.
γραμματόσημα γιὰ νὰ προπληρώσῃς 15 τεύχη τοῦ

«ΜΙΚΡΟΤ ΣΕΡΙΦΗΣ». Δὲν καταλαβαίνουμε τί θέ-
λεις νὰ πῇς. 'Αν ζητᾷς νὰ σοῦ στείλουμε τὰ 15

τεύχη πὺν ἔχεις σημειώσει, θὰ σοῦ στοιχίσουν 21
δραχμὲς. Γράψε μας. * ΝΙΚ. ΣΚΑΛΙΑΜΗ (Ναύ-
πλιον) — Τὰ τεύχη πὺν ζητᾷς δὲν ὑπάρχουν. 'Ε-
χουν ἐξαντληθῇ πρὸ πολλοῦ. * ΣΠΥΡΟΝ ΓΙΑ-

ΚΟΤΜΑΤΟΝ ('Αργοστόλιον) — 'Εστάλη. Εὐχα-
ριστοῦμε πολὺ γιὰ τοὺς χαιρετισμοὺς. Χαιρετι-
σμοὺς στοὺς φίλους σου. * ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ ΒΑΛ-

ΣΑΜΗ ('Αργοστόλιον Κεφαλληνίας) — 'Εστάλη-
σαν. Εὐχαριστοῦμε πολὺ. * ΑΝΔΡΕΑ ΒΟΜΛΑ-

ΝΙΤΗ (Καλαμάτα) — 'Ο τόμος ἐστάλη, καὶ πάλι
εὐχαριστοῦμε. 'Ο κάθε τόμος, ὅμως, στοιχίζει 30

δραχ. ἔνῳ ἐοῦ μᾶς στέλῃς 25. * ΓΕΩΡΓΙΟΝ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ (Βυτίνα) — 'Εστάλησαν, εὐχα-
ριστοῦμε. * ΙΩΑΝΝΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ ('Α-

λιστοφύτη Σεργῶν) — 'Εστάλη, εὐχαριστοῦμε. *
ΧΡΗΣΤΟΝ ΧΑΤΖΗΛΙΑΚΟ ('Ανεμόνα Ἐβρου)

— 'Εστάλη, εὐχαριστοῦμε. * ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΔΗΜΗ-
ΤΡΙΑΔΗ (Λέρον) — Δὲν ὑπάρχει ὁ πρῶτος τό-

μος. Γράψε μας πὺν ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ στεί-
λουμε.

Διεύθ. σας

ΚΩΣΤΑΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

νω στο θράκο, δένει την άκρη του σκοινιού σ' ένα δέντρο και ρίχνει το υπόλοιπο στο κενό... 'Ο κάου - μπού το αρπάζει απελπισμένα και το παιδί τον βοηθάει ν' ανέβη.

— Δεν σου είπα να παραδοθής άμέσως; του λέει, καθώς τον πιάνει από το χέρι και τον ανεβάζει πάνω στο θράκο.

'Ο κάου - μπού ξαπλώνει μισολιπόθυμος πάνω στο θράκο.

— 'Αμίγκο, λέει ο Πεπίτο, ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος; Μου είπες να παρακολουθώ ένα μονοπάτι που οδηγεί προς τα δυτικά και να σε ειδοποιήσω όταν θα έβλεπα κανέναν καβαλλάρη. Μου είπες, ακόμα, ότι ο καβαλλάρης αυτός θα ήταν ένας κακούργος. Τώρα που τον έχουμε στα χέρια μας πές μου και μένα ποιός είναι και τί έκανε.

'Ο Τζίμ θγάζει με άργες κινήσεις τα σπέρτα από την τσέπη του και ανάβει ένα. 'Ο Πεπίτο σκύβει, βλέπει το πρόσωπο του κάου - μπού και γουρλώνει τα μάτια του.

— 'Αμίγκο, λέει στο φίλο του, τί κουταμάρες είναι αυτές που κάνεις και παρασέρνεις και τον μεγάλο Γκονζάλες; Αυτός έδω είναι ο καημένος ο Μπόனு κι' έμεις τον κυνηγάμε λες κι' είναι ο μεγαλύτερος κακούργος του Ουέστ! Άφησε τον άνθρωπο

να πάη στη δουλειά του. Δεν βλέπης που τρέμει από το φόβο του και κοντεύει να σταματήσει η καρδιά του;

— Ναι, λέει και ο Μπόனு. Δεν ξέρω γιατί με κυνηγάτε. Με περάσατε, φαίνεται για κάποιον άλλον μέσα στη νύχτα.

Το 'Ελληνόπουλο χαμογελάει.

— Κι' εσύ, γιατί έτρεخες, Μπόனு; του λέει.

'Ο κάου - μπού δείχνει ότι συνέρχεται σιγά - σιγά.

— Γιατί φοβήθηκα, λέει. Με κυριεύσε ο πανικός. Δεν ήξερα ότι είσατε έσείς.

— Μπορείς να μου πής που πηγαίνης, Μπόனு;

— Στο χωριό μου.

— Γιατί έφυγες τέτοια ώρα; Γιατί δεν πέρασες να μάς αποχαιρετήσεις;

— Και τί σημασία έχει αυτό, παιδί μου; Το ζέχασα.

— Μπόனு, είσαι ένας από τους χειρότερους κακούργους που έχω γνωρίσει ως τώρα!

'Ο Πεπίτο κάνει το σταυρό του.

— Σίγουρα κάτι έχεις πάθει, αμίγκο, λέει, για να κατηγορής αυτόν τον άνθρωπο.

— Ξέρω τί λέω, Πεπίτο! Έννοια σου και δεν τρελλάθηκα!

Τ Ε Λ Ο Σ

'Απόδοσι στα Έλληνικά:
ΚΩΣΤΑ ΦΩΤΕΙΝΟΤ

COPYRIGHT 1986

Ο "ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ" — ΕΤΟΣ 4ον — ΤΕΥΧΟΣ Νο 201
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 2 — ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΡΑΞΙΤΕ-
ΛΟΥΣ 1 — 5ος ΟΡΟΦΟΣ — ΑΘΗΝΑΙ (Τ. 125) — ΤΗΛΕΦ. 221-834 & 235-271 —
ΕΚΔΟΤΑΙ: «ΘΕΜΟΣ ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ & ΣΙΑ Ο. Ε.»
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΑΜΠΑΖΗΣ
(Έπιστολές και έπιταγές να απευθύνονται πάντα εις τόν κ. Θέμον 'Ανδρέοπουλον)

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΟ ΕΛΔΟΡΑΔΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 2)

ποιός από τους τρεις μας θα έπεφτε το πρώτο θύμα της πριν οι κεφαλοκυνηγοί περιλάβουν τους άλλους δύο.

Το πλησίασμα του πελώριου έρπετου ήταν κάτι που προκαλούσε τόν τρόμο. Προχωρούσε άργα, σταματούσε κάθε τόσο και κουνούσε πέρα - δώθε το φρικαλέο κεφάλι της. Τρομοκρατημένοι αγωνιζόμαστε άπελπισμένα να σπάσουμε τα σχοινιά μας, αλλά οι προσπάθειές μας ήταν μάταιες, ενώ η ανακόντα εξακολουθούσε να πλησιάζει κι' ήρθε τόσο κοντά μας, ώστε ο καπετάν Ζεθεδαίος έβαλε άγριες φωνές, με την έλπίδα να την τρομάξει.

Η ανακόντα όμως προετοιμάσθηκε για την έπίθεσι. Και κείνη τη στιγμή έγώ, που έ-τυχε να είμαι πιδ κοντά στο πελώριο έρπετο από τους συντρόφους μου, έθγαλα μια κραυγή τρόμου, γιατί φαντάσθηκα ότι είχε ρθή το τέλος μου.

Την στιγμή ακριβώς που φώναξα άκουσα θόρυβο τρεξίματος. Το μάτι μου πήρε μια γιγαντιαία σιλουέτα που κρατούσε κάτι σαν πελώριο σπαθί.

Το σπαθί άστραψε και το κεφάλι της ανακόντα χωρίστηκε από το σώμα του με την κοφτερή λεπίδα του. Το έρπετο στριφογύρισε και κολλουριάστηκε μέσα στην άγνία του, πέρασε μπροστά μου κι' έπεσε μ' ένα δυνατό πάφλασμα στο νερό.

Μπροστά μας, στηριζόμενος στο σπαθί του, στεκόταν ένας γιγαντόσωμος άνδρας. Ύπολόγισα ότι θα ήταν ως ένα κι' ενεήνητα πέντε ψηλός, αλλά φαινόταν άκόμα ψηλότερος, γιατί φορούσε στο κεφάλι του φτερά. Ντυμένος με κυνηγετικά ρούχα από δέρμα είχε μια γενειάδα ως τη μέση του και φαινόταν σαν άχηγός κάποιας άγρίας φυλής, γιατί πίσω του διέκρινα πολλές σιλουέττες πολεμιτών.

Μόλις όμως μίλησε παρά λίγο να λιποθυμήσουμε από τη χαρά μας.

— Έγγλέζοι! φώναξε. Κι' έγώ Έγγλέζος είμαι. Άκουσα έναν από σας που φώναζε για να τρομάξει το φίδι. Αυτό μ' έκανε να τρέξω γρήγορα με το σπαθί μου. Για μίληστε μου! Όχι, όχι, περιμένετε να σας λύσω.

Γρήγορα μäs έκοιμε τα σχοινιά και μäs έλευθερώσε. Ήμαστε όμως τόσο μουνδιασμένοι κι' αδύνατοι ώστε πέσαμε χάμα.

Σηκωθήκαμε, τέλος, παραπατώντας και θρεθήκαμε σ' έναν κύκλο άγρίων που είχαν μαζευτή γύρω μας. Ο γιγαντόσωμος άρχηγός τους τούς έκανε νόημα να τραθηχτούν πέρα κι' ύστερα μäs ζήτησε να του πούμε ποιοι είμαστε και πώς θρεθήκαμε αιχμάλωτοι.

Ο Κάρυ Παϊνκόφφιν του έξηγησε κι' ο

γιγαντόσωμος άνδρας μäs έσφιξε δυνατά τα χέρια λέγοντας μας ότι ήταν ή πιδ εύτυχημένη ημέρα του' άφ' ότου άφησε την Άγγλία. Ύστερα μäs έίπε την ιστορία του :

— Έδώ και πέντε χρόνια είχα ρθή στις Δυτικές Ίνδίες μ' ένα μικρό καραβάκι δικό μου, αλλά έπεσα πάνω στους Ίσπανούς. Ύστερα από πολύωρη σύγκρουσι το καράβι μου θούλιαξε. Την ώρα που είχα πιαστή σ' ένα ξύλο με είδαν οι Ίσπανοί και μ' έπιασαν. Μ' έβαλαν σκλάβο σέ μια γαλέρα, αλλά μια μέρα που το πλοίο που με κρατούσαν ήταν άκυροβλημένο σ' ένα Ισπανικό λιμάνι το έσκασα και χάθηκα στο δάσος. Δεν ξέρω πόσο περιπλανήθηκα, αλλά στο τέλος θρεθήκα ανάμεσα σ' άγρίους και τα κατάφερα να τους έπιθλθω. Μ' έκαναν άρχηγό τους κι' άπόψε τους έφερα σ' αυτό το χωριό για να έκδικηθούμε το θάνατο μερικών ανθρώπων της φυλής μας που τους είχαν κόψει τα κεφάλια, όταν έγώ θρισκόμουν σέ κυνήγι. Αυτό είναι ή ιστορία μου. Τ' δνομάκι μου είναι Τοξότης Σάξον. Τοξότη μ' όνόμασε ο παππούς μου γιατί ήταν ο ίδος τοξότης πριν τα τουφέκια άρηστέψουν τα τόξα.

— Τοξότη Σάξον, φώναξε ο καπετάν Ζεθεδαίος, άπόψε έσωσε τη ζωή των Άγγλων που θα κάνουν ό,τι μπορούν για να σου το ξεπληρώσουν. Κι' έγώ όπως και σ' είμαι καπετάνιος και λυπάμαι που παράτησα τ' άλμυρο νερό για να θρεθώ σ' αυτό το καταραμένο δάσος. Ο σύντροφός μου από δω είναι ο Κάρυ Παϊνκόφφιν που τράθηξε κι' αυτός όχι λίγα, όπως και σ', στα χέρια των Ίσπανων, και το παιδί από δω λέγεται Μάρκ Φώλκον. Ο παππούς του κυβερνούσε τη «Λευκή Άρκτο» την έποχή που πολεμούσαμε την Ισπανική Άρμάδα. Η «Λευκή Άρκτο» είναι σήμερα ένα εξωπλισμένο έμπορικό πλοίο, που είναι αραγμένο σ' ένα μυστικό μέρος στην Ισπανική περιοχή περιμένοντας το γυρισμό μας. Γιατί έμεις οι τρεις παλαβοί έχουμε θγή και πάμε σ' αναζήτησι του Έλδοράδο.

Ο Τοξότης Σάξον έβαλε τρανταχτά γέλια.

— Ωχού! έκανε. Τότε είμαστε τέσσερις τρελλοί κι' όχι τρεις, γιατί από τη στιγμή που είχα μητή στο δάσος ρωτούσα διαρκώς για το Έλδοράδο. Έλάτε όμως, τώρα θα σας πάω στο χωριό που μένει ή φυλή στην όποια είμαι άρχηγος. Τώρα που μου είπατε ότι ότοιοι οι Ίνδιάνοι πήραν δρόμο για το δάσος κι' ότι το κεφάλι του άρχηγού τους έγινε θρόψαλα είναι χαμένος χρόνος να τους περιμένουμε. Άμφισβάλλω μάλιστα αν θα γυρίσουν. Έτσι θα κάψουμε τις καλύδες τους και θα φύγουμε

(Συνέχεια στο έρχόμενο)

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΕΝΑΣ ΝΑΥΤΗΣ ΤΡΥΠΑ ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΡΝΑ ΤΑ ΧΑΛΚΙΝΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΑ, ΕΤΣΙ ΟΠΩΣ ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΤΟΝ ΠΑΛΙΟ ΚΑΙΡΟ.

ΚΙ' ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΥΤΗ Η ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙ. ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΚΑΘΩΣ ΤΟΥΣ ΤΡΥΠΟΥΝ Τ' ΑΥΤΙΑ.

—'Αφού οί Γιαπωνέζοι μᾶς λένε μαύρους πειρατές,— ἐξηγεί ὁ ὑπαξιωματικός ἰσὸν Γκάρρυ — θὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς πειρατές!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΒΑΦΟΥΝ ΤΟ ΘΥΛΙΚΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΡΘΩΝΟΥΝ ΤΙΣ ΖΗΜΙΕΣ. ΣΕ ΛΙΓΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙ....

(Συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)